

Vörösvári Újság

Werschwarer Zeitung

VII. évf. 3. szám

2001. MÁRCIUS

Ára: 150 Ft

Március köszöntése

„Roskad a kásás hó, cseperészget a bádogeresz már, elfeketült kupacokban a jég elalél, tovatűnik... — jutnak eszembe József Attila verssorai, amint reggel kinézek az ablakon a latyakos télvégi tájra, s egy pilisbéli költő, Pusztai Sándoréi is:

„Olvad a hó. A Pilis hosszú álom után
Dörzsöli szemét. Nevetnek dalos csermelyek.
Hóvirág nyíl s mint cigánypurdék pőrén
Fogócskázna friss tavaszi szelek.”

Mindkét költő 1937 koratavaszán vetette papírra e sorokat, bizonyára egy hosszú, hideg tél után, ujjongva a természet megújulásán.

A mostani telünk se hosszú, se hideg nem volt, csak amolyan kellemetlen, borongós, teszetosza, minek is van tél. Mintha az égiek nem tudták volna eldönteni, mit is kezdjenek vele. Csalódottak gyerekeink is, kevesebbet szánkózhattak, korcsolyázhattak az idén, s hóemberek orra sem pirosolhatott a kertekben.

Untuk már nagyon ezt a semmilyen telet, rühelltük álmosító szürkességét, szídtuk latyakját, s farsangi mulatságokon igyekeztünk jókedvre deríteni egymást.

Aztán meg voltak itt-ott napsugaras napok is. S közben egyre későbbben köszöntöttek be az esték, a földnek szaga lett, friss szelek kezdtek fújdogálni. Érezni kezdtük a tavasz lehetőségét.

A máskor fagyott földben egyszer csak munkagépek kezdtek vájkálni, hatalmas fogak cibálták a rögöket. Csatornaépítő munkások szorgoskodtak a kétméteres árkok partjain, kihasználva az enyhe februári ajándéknapokat.

A vörösváriak ennek örültek a leginkább. Végre történik valami ebben az álmos városban. Végre előre mozdulnak a dolgok. Hosszú zsibbadtság után ismét a tettek sorjáznak, s nem üres fecsegések hamisgyöngyei peregnek szanaszét. Nem épül tán többé „káromkodásból és rosszindulatból katedrális”, de csatorna, utak, s tán majd sportcsarnok, uszoda is. Ipar települ a város köré, utak nyílnak, házak nőnek gombamód, sokasodunk majd, gazdagodunk.

Lehet, hogy csak a csepegő eresz, a szikrázó napsütés, s március idusának közelgő piros betűs ünnepe mondatja ezt velem. De őszintén gondolom, s bizakodón.

Ahogy Ady mondta, üzente őszintén egykoron buzdító, reményt keltő és éltető versében fiatal testvéreinek:

„Március van s határtalan az Élet.”

Fogarasy Attila

Rásonyi Gyözőné felvétele a tavaszt váró Vörösvárról

Pillanattfelvételek a 60-as, 70-es évekből

A táncgyűttes alapító tagjai

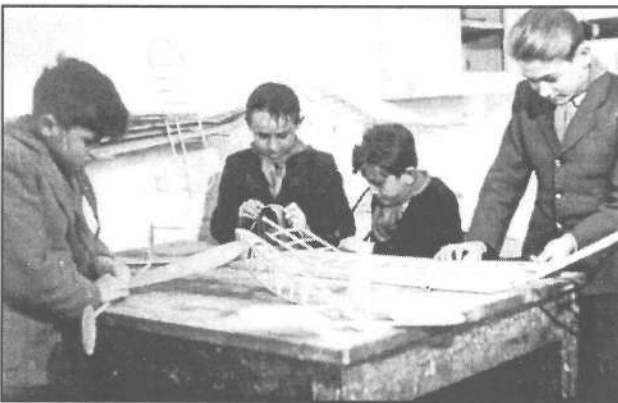
Hidas Gyurka bácsi énekkara

Pingpongbajnokok

Sakkbarátok

Szorgos munka a modellező szakkörben

Készül az ebéd a Puskin utcai konyhán

A TSZ-tagok nyertek a lottón

Betakarítják a termést

A felvételeket a gimnázium könyvtárának helytörténeti különgyűjteményéből válogattuk. – a szerk.

ESEMÉNYNAPTÁR 2001

a Polgármesteri Hivatal összesítése alapján

Március

- 08. Nőnap megemlékezés – Speciális Otthon
- 13-14. 24 órás irodalomóra – Német Nemzetiségi Gimnázium
- 14. Megemlékezés az 1848-49-es szabadságharcról – Napos Oldal Szociális Központ
- 14. Ünnepi műsor – Templom Téri Általános Iskola
- 14. Ünnepeles megemlékezés a 48-as forradalomról – Német Nemzetiségi Általános Iskola
- 15. Ünnepi műsor – Speciális Otthon
- 15. Városi koszorúzási ünnepség és emlékműsor – Hősök tere, Gimnázium – Városi Önkormányzat
- 22. Víz Világnapja, „mérőnap” – Környezetvédők Egyesülete
- 27. Mesevetélkedő (4. forduló), területi selejtező – Közösségi ház
- 30. Ernyei László harmonikaművész kamaraestje – Cziffra György Zeneiskola

Előzetes a további hónapok rendezvényeiről:

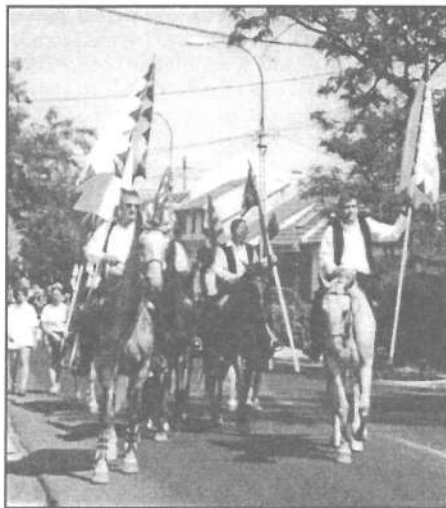
Április

- Városi szavalóverseny – Közösségi ház
- Hangverseny a Pán Zenei Alapítvány javára – Cziffra Gy. Zeneiskola
- Húsvéti játszóház – Közösségi ház
- Húsvéti ünnepség – Speciális Otthon
- Locsolóbál – Közösségi ház
- Nyugdíjasok locsolóbálja – Közösségi ház – Nyugdíjasok Klubja
- Locsolóbál – Napos Oldal Szociális Központ
- Színházi nap – Gimnázium – Német Nemz. Általános Iskola – Közösségi ház
- Föld Napja verseny értékelése, díjazása – Környezetvédők Egyesülete
- Regionális kórustalálkozó – Pilisszentiván – Német Nemzetiségi Vegyes Kórus
- Hermann Ottó megyei biológiai verseny – Templom Téri Általános Iskola
- Geiger György trombitaművész és Maros Éva hárfaművész hangversenye – Cziffra Gy. Zeneiskola
- „Ifjúsági nap” – Muttnyánszky Ádám Szakképző Iskola
- Borverseny – Közösségi ház – Kertbarátok Egyesülete
- Májusfaállítás – Heimativerein

Május

- Anyák Napja – Speciális Otthon
- Anyák napi ünnepség – Napos Oldal Szociális Központ
- Millenniumi zászló ünnepélyes átadása – Városi Önkormányzat
- Városi anyák napi ünnepség – Közösségi Ház
- Diáktalálkozó – Neu Anspach, Wehrheim – Német Nemzetiségi Gimnázium

- Madarak és Fák Napja – várostakarítási nap – közterületek – Környezetvédő Egyesület
- Egyházzenei kórushangverseny – Német Nemzetiségi Vegyes Kórus
- Népviseleti ruhabemutató – Tájház udvara – Hagyományörző Egyesület
- Gyermeknap – Templom Téri Általános Iskola
- Megyei történelmi verseny – Templom téri Általános Iskola

Június

- Sommerfest – gyermekmajális – Rákóczi úti óvoda
- Fúvószenekari hangverseny (vendég: a gerstetteni fúvószenekar) – Német Nemzetiségi Fúvószenekar
- Utcabál – Heimativerein
- Pünkösdi népviseletben – erdei kápolna – Német Nemzetiségi Vegyes Kórus
- Pünkösdi fesztivál – Németország – Német Nemzetiségi Táncegyüttes
- Környezetvédelmi Világnap – Könyvtár – Környezetvédők és Kertbarátok Egyesülete
- Udvari bál – Német Nemz. Ált. Iskola
- Juniális – Zrínyi úti óvoda
- Nemzetiségi nap – Német Nemzetiségi Általános Iskola
- Kézműves tábor – Közösségi ház
- Kulturális műsor – Speciális Otthon
- Gerstetteni vendégzereplés – Német Nemzetiségi Vegyes Kórus
- A wiesbachtali fúvószenekar vendégzereplése Pilisvörösváron.
- Fúvószenekari koncert (német zenekarral) – Német Nemzetiségi Fúvószenekar
- Safari Park – Ausztria – Környezetvédők Egyesülete
- Nyári táborok – Zrínyi és Szt. István úti óvoda

Július

- ÉNO-s gyermekek köszöntése – Napos Oldal Szociális Központ
- Művészeti Műhely Kulturális Fesztivál – Veszprém – Speciális Otthon
- Anna-bál – Napos Oldal Szociális Központ

- Nemzetközi labdarúgó torna – Gerstetten – Pilisvörösvári SC
- Boldog Gizella emlékút – Passau – Német Nemzetiségi Vegyes Kórus
- Nemzetközi táncfesztivál – Spanyolország – Német Nemzetiségi Táncegyüttes

Augusztus

- Nemzetközi gyermektábor – iskolák, Partnerkapcsolati Bizottság
- Pilisvörösvári diákok szakmai gyakorlata – Wehrheim
- Pilisvörösvári Napok

Szeptember

- „Játsszunk együtt” – kulturális műsor – Közösségi ház – Speciális otthon
- Világtakarítási nap – előadás, szakmai kirándulás – Környezetvédők Egyesülete
- Szüreti mulatság – Napos Oldal Szociális Központ
- Szüreti felvonulás és bál – város utcái, Közösségi ház – Heimativerein

Október

- Állatok Világnapja – diáképes előadás – Közösségi ház – Környezetvédő Egyesület
- Emlékezés az aradi mártírokra – Napos Oldal Szociális Központ
- Diáktalálkozó (vendégek Anspachból és Wehrheimből) – Német Nemzetiségi Gimnázium
- Énekkarok Országos Fesztiválja – Német Nemzetiségi Vegyes Kórus
- Gyermekszínház – Közösségi ház
- Kiállítás – Közösségi ház
- Városi koszorúzási ünnepség, emlékműsor – Hősök tere, Gimnázium – Városi Önkormányzat

November

- Márton napi felvonulás – Rákóczi úti óvoda
- Márton napi felvonulás – Szabadság úti óvoda
- Kulturális műsor, évzáró – Közösségi ház – Nyugdíjasok Klubja
- Erzsébet napi műsor – Szt. Erzsébet Otthon – Napos Oldal Szociális Központ
- Erzsébet-, Emma-, Katalin-bál – Napos Oldal Szociális Központ
- Folklórműsor – Közösségi ház – Német Nemzetiségi Táncegyüttes

December

- Szent Borbála napi fellépés – Bányatelepi templom – Német Nemzetiségi Vegyes Kórus
- Mikulás-bál – Közösségi ház – Zrínyi úti Óvoda
- Mikulás napi ajándékműsor – Közösségi Ház
- Mikulás – Speciális Otthon
- Adventi vásár – Környezetvédő Egyesület
- Galambkiállítás – Közösségi ház – Galambászok Egyesülete
- Karácsonyi játszóház – Közösségi ház
- Karácsonyi műsor – Speciális Otthon
- Karácsonyi műsor – Napos Oldal Szociális Központ
- Karácsonyi hangverseny – Cziffra György Zeneiskola
- „Mindenkinek karácsonya” – Közösségi ház
- Óévbúcsúztató – Speciális Otthon
- Szilveszteri bál – Közösségi ház

POLGÁRMESTERI KÖZLEMÉNY

A ZENEISKOLÁRÓL...

Tisztelt Vörösvári Polgárok!

E fórumot felhasználva szeretném megköszönni Fogarasy Attiláné intézményvezető, képviselőtársamnak, hogy felhívta a figyelmemet, miszerint a minden családhoz eljuttatott – a szolgálati félidejében lévő Városi Önkormányzat értékelésében – nem szerepel a Czifra György Zeneiskola és Művészeti Iskola.

Intézményvezető képviselőtársamnak igaza van, egyszerűen kifelejtettem a beszámolómból a zeneiskolát, és ezért elnézést kérek annak igazgatójától, tanári karától, hallgatóitól. Ugyanúgy elnézést kell kérnem a Városi Könyvtár és a Községi Ház vezetésétől, dolgozói gárdájától, akik szintén nem szerepelnek beszámolómban.

Visszatérve a zeneiskolára, felhasználom az alkalmat, hogy megosszam Önökkel a zeneiskola karácsonyi műsorának meghallgatása után született gondolataimat. E gondolatokat a hangverseny végén gratuláció formájában az iskola igazgatójának és tanári karának személyesen tolmácsoltam.

Ezeket a szokásos hangversenyeket az utóbbi néhány évben nem volt módom meglátogatni, így fokozott kíváncsisággal készültem erre az estére. A nyomtatott meghívó ígérete szerint először az iskola diákjai, majd oktatói adtak hangversenyt, ezután az iskola fúvószenekara folytatta a műsort, végül karácsonyi színpadi játék következett.

Az igazgató úrnak és a tanároknak szóló gratulációm azzal kezdtem, hogy mátlól kezdve ezt az intézményt művészeti iskolának nevezem magamban is, bár ez a megnevezés hivatalos nevében szerepel, mégis mindenki zeneiskolát mond. Ez az este bebizonyította, hogy ebben az intézményben igényes, művészetre való nevelés folyik, és az iskola minden megnyilvánulása művészi minőségű. A tanulók hangversenyén, természetesen még ezt a munkát csak a tanárok és az

értő szakemberek tudnák felfedezni, a magamfajta laikus csak a saját gyermekeinél is megismert jó szándékú szerepléseket érzékeli.

Arra, hogy itt magas szintű művészeti színvonal van jelen potenciálisan, akkor figyeltem fel a laikus is, amikor sorra megjelentek a művésztanárok, és hol önállóan, hol a tanítványokkal együtt szerepelve bizonyították, hogy ebben az iskolában ma már komoly képzettségű, a város határán jóval túlhaladó hírű művészekről van szó. Az, hogy ezek a művészek meghatórán fiatalok, a város vezetésében felelősséget viselő számára azt a biztonságot is jelenti, hogy ez a színvonal hosszú távra biztosítható. E véleményemmel vélhetően nem voltam egyedül, amit a zsűfolt teremben a hoszszan tartó ütemes taps is bizonyított.

Ez a taps újrázásokkal megerősítve az iskola fúvószenekarának műsorblokkja végén is felhangzott. Ezzel fejezte ki a közönség melegeledését, vélhetően nem csak a jól megválasztott darabokat értékelve, hanem azt a pontos, és egységes hangzást is, amit Hoós Sándor igazgató úr karmagyként ebből a zenekarból kihozott.

Bár mint mondtam, laikus vagyok, de talán a hozzám hasonló laikusok is értékelni tudták az egyébként vonószekarra írott Albinoni: Adagio című művének érzékeny fúvós hangzásokkal történő megszólaltatását. Bátran állíthatom – anélkül, hogy megkísérelném összehasonlítani a különböző célra összeállított más városi zenekarokat –, hogy a város legjobb fúvószenekarát hallhattuk ezen az estén. Vélhetően azért sem bántottam meg más zenekarokat, mert azokban játszó egy-egy zenészt itt is felismertünk, és tudjuk, hogy az itt játszó fiatal növendékek az iskola falait elhagyva, meglévő zenekaraink színvonalát fogják emelni igényes játékkal, és széleskörű repertoárjukkal.

Az, hogy itt egy művészeti iskoláról van szó, a karácsonyi misztériumjelenet bizonyította. Tudjuk, hogy a város minden oktatási intézmé-

nyében és a Községi Házban is saját szervezésű és tervezésű emlékműsort adnak elő, és azt a hallgatók a jó szándék elfogadásával, de különösebb művészi igény elvárása nélkül élik meg.

E műsorok veszélye, örök csábítása, a szírupos tömegkarácsony visszatükröződése, az örök közhelyek elkerülésének nagy kérdése. Ezen az estén, itt a gimnázium dísztermében több gondolati szinten, az 50. zsoltárral felvezetve Boldog Gizella imájával nyitott a zeneiskola állományába tartozó szerző, és így vezetett be a Szent István családját bemutató párbeszédhez. Boldog Gizella által, Imre herceg kérésére elmondott gyermekkori történet vezetett be minket a karácsonyi születéstörténetbe, az azt aláfestő kórus és vonószekari kíséret segítségével. Egy varázslat részesei voltunk, amit teljes egészében szerzőtől kezdve, a rendezésen keresztül, a növendékek és oktatók nyújtottak saját munkájukként. Ilyen színvonalon műsort csak olyan intézmény tud előállítani, amelynek vezetése lassan évtizedes, szívós munkával szervezi meg jól képzett alkalmazottait, tanárait, és amelyik igényes művészeti munkát tűzött ki maga elé célul.

Megnyugtató érzés azt tudni, hogy jól döntött a település vezetése, amikor a rendszerváltoztatást követően az akkori érdeklődő zeneiskola kihelyezett tagozatát leválasztva, tanárait részben átvéve, új igazgatóval megalapította a mai zeneiskola ösét, majd néhány havi vezetői válság után a jelenlegi igazgatót választotta meg. Fontos volt mindehhez a Bajor Szabadállam által tartalékkolt 1 millió márká és a Magyar Államtól megpályázott 1 millió márkának megfelelő támogatás megszerzése. Ezzel a gimnázium átépítésével egy időben helyet biztosítottunk a zeneiskola működéséhez. Amit most művészeti iskolának nevezhetünk, az a hét évvel ezelőtt így biztosított feltételek és a hét évvel ezelőtt választott igazgató munkája eredményének köszönhető.

Ez az iskola többnyire csak vörösvári hallgatókat oktat, tehát itt nincs kifinanszírozás, és így mindaz az állami járandóságon felüli helyi támogatás helyben, a mi gyermekeink művészeti oktatására fordítódik, és amelynek folyamatos emelését én személyesen, azzal az egy szavazatommal mindig is támogatni fogom.

A FEJEKBEN MEGLÉVŐ GYANAKVÁSRÓL...

Tisztelt Vörösvári Polgárok!

Azokat a döntéshozókat, akik komolyan veszik választóik akaratát és az ő szavazatukból származó tisztségüket, mélyen megtudja bántani, ha munkájuk jóhiszeműségét tiszta és becsületes szándékát a gyanakvás árnyéka borítja be. Legutóbb ilyen élményben volt részem, amit az alábbiakban szeretnék Önökkel megosztani.

A történetet időben távolabbról, 1993-tól kell kezdenem, amikor az akkori Képviselő-testülettel együtt szavaztuk meg a jelenleg is érvényes Rendeletű Tervet, amelyben a város vállalkozási területét a temető mellett trafóházától, a jelenlegi LIEGL-telephelyig húzódnó, kb. 80 hektáros kifli alakú területet jelöltük ki. Már akkor is tudtuk – az ipari park szükségyszerűségén túlmenően –, hogy a befektetések megindításához és ahhoz szükséges építmények felépítéséhez a teljes területet belterületbe kell vonni. A következő önkormányzat az első rendeletével lakóterülettel nyilvánította a teljes vállalkozási területet, majd Rendeletű Tervet készítetett e területre, amelyben már igyekezett visszaállítani a vállalkozásokat befogadó kereskedelmi szolgáltató, illetve környezetbarát ipari területek lehetőségét, mindamelllett azért kb. 80 db lakótelek kialakítására így is sor került.

A belterületbe vonást azonban nem a teljes 80 hektárra igényelték, hanem érthetetlen módon csak az akkor éppen frissen kiosztott kb. 40 hektár összterületű részparcellákra.

Az 1998-ban újonnan felállt Képviselő-testületre maradt örökségül a temetőtől az iskolakert patakjáig húzódó terület belterületbe vonása. Ennek kérelmezését annak rendje és módja szerint még 1998-ban megindítottuk, és megdöbbenve értesültünk a Földhivatal elutasító határozatáról. E határozatnak különösen az indoklása volt meglehetősen, miszerint új belterületbe vonást csak akkor engedélyeznek, ha egy korábbi belterületbe vont terület már be van építve. Ekkor döböntünk rá, hogy milyen súlyos örökség maradt ránk azzal, hogy az előző önkormányzat nem egyszerre kérvényezte a teljes 80 hektáros vállalkozási terület belterületbe vonását. Ránk maradt a feladat, hogy a Földhivatalal hosszú alkudozás eredményeképpen el-érjük – a területen a polgárok igénye szerint –, hogy a belterületbe vonás lehetővé váljon. Ezt a feladatot is sikeresen elvégeztük.

Fáradtságos munkával a belterületbe vonás lehetőségéről a 40 hektáros terület több száz tulajdonosát kiértesítettük. Az értesítésben vázoltuk a belterületbe vonás lehetőségét, kértük nyilatkozatukat, hogy igényt tartanak-e rá, illetve vállalkoznak-e a földvédelmi járulék befizetését (négyzetméte-

renként kb. 110,- Ft). Azt persze nem írtuk meg, hogy minden tulajdonos ezzel a lépéssel azt éri el, hogy minden telkének értéke legalább ötszörösére megugrik, függetlenül attól, hogy azt építési telekként, vagy vállalkozás céljára tudja a továbbiakban eladni.

Amint az várható volt, munkánkat értékelve és dicsérve, a válaszolók 99 %-a örömmel fogadta a belterületbe vonás lehetőségét, illetve vállalta annak költségeit. Az a kevésszámú válaszoló, aki nem vállalta a költségeket, alkalmanként gyanakvásának adott hangot (pl. ...Önök már ezt a területet konkrét célnak és tervezetnek szánták..., ...Tisztelettel kérdézem, e sok talány után miért fizessenek ekkora összeget...).

Nos ezek azok a levelek és mondatok, amelyek a jó szándékú és a település szolgálatában végzett szívós munka örömét megkeserítik.

Hogy „senkibe ne munkálkodjon a tétova talány” – a levélíró szerint –, itt szeretném megismételni, hogy a város választott vezetőinek sem 1993-ban, sem ma semmilyen hátsó szándéka nincs ezen a vállalkozási területen. Csúppán azt szeretnénk, hogy a belterületbe vonással vállalkozási, és lakásépítési célra lehetőséget biztosítsunk polgárainknak. Ez a célunk 1993 óta ki van hirdetve, nyilvános és bármikor megtekinthető.

Botzheim István
polgármester

Tájékoztató a Képviselő-testület határozatairól

Elfogadták a 2001. évi költségvetést

Január 29.

Távozik a jegyző

Az aljegyző vette át a feladatait

A Képviselő-testület hozzájárult 2001. március 1-jével dr. Ungár László jegyző át-helyezéséhez. A Kt. pályázatot írt ki a jegyzői állás betöltésére. (A pályázati kiírást előző számunkban közzé tettük – a szerk.)

A Kt. a jegyzői pályázat elbírálásáig a jegyzői feladatok ellátásával Heider László aljegyzőt bízta meg.

Egyesületté válik a kórus

Hivatalosan is a Városi Könyvtár lett a székhelyük

A Képviselő-testület hozzájárult ahhoz, hogy a Cégbíróság a Német Nemzetiségi Vegyes Kórus Közhasznú Egyesület székhelyeként az Önkormányzat tulajdonát képező Városi Könyvtár Fő út 82. sz. alatti ingatlanát jegyezze be. A Kt. felkérte a polgármestert, hogy az Egyesület bejegyzéséhez szükséges nyilatkozatot írja alá.

Együttműködési megállapodás

pszichológiai és pedagógiai feladatok ellátására

A Képviselő-testület felkérte a polgármestert, hogy a Felzárkózunk Fejlesztő-Tanácsadó Regionális Közhasznú Alapítvánnyal 2001. január 1-jétől december 31-ig kössön együttműködési megállapodást.

(Az Alapítvány heti 5-5 órában pszichológiai és pedagógiai ellátást nyújt a következő feladatok ellátására: pszichológiai vizsgálat, nevelési tanácsadás, mentálhigiénés ellátás, pszichoterápia, családterápiás konzultáció, pedagógiai fejlesztés.)

A feladatok ellátásához szükséges 750 000 Ft személyi jellegű kiadást a Kt. a 2001. évi költségvetési rendeletben biztosítja.

Február 12.

Telekeladás

Vállalkozóbarát döntés született

A Képviselő-testület határozott arról, hogy a Vállalkozási területen lévő 7664 hrsz-ú osztatlan közös ingatlanból az Önkormányzat tulajdonát képező részt (2839 m²-t), az ingatlan tulajdonostársának, Peller István vállalkozónak 3000 Ft/m² áron (összesen 8 517 000 Ft-ért) eladja.

Költségvetési rendelet

A II. olvasat a képviselők előtt

A képviselő-testületi ülés legnagyobb horderejű témája a 2001. évi költségvetési rendelet volt, amelynek második olvasatáról tanácskoztak a képviselők. A napirendi pont vitája során elfogadták az önkormányzat intézményeinek költségvetését.

Az intézményi költségvetés megállapításánál azt általános elvet követték a képviselők, hogy a kiadási előirányzatot az előző évihez képest – az inflációnak megfelelően – 10 %-kal emeljék meg.

(A költségvetési tárgyalás nagy vesztese a Mutnyánszky Ádám Szakképző Iskola. A működési kiadási igények végösszegét

ugyanis ennél az intézménynél 6 millió forinttal csökkentette a Kt. Az iskola így kénytelen beérni – a több intézményhez hasonlóan az elmúlt évi kiadási előirányzat 10 %-os emelésével.

Fogarasy Attiláné képviselő asszony szerint ezzel a döntéssel a Képviselő-testület megfojtja az intézményt, noha akkor, amikor nem adta le a megyének, felelősséget vállalt érte. A képviselő asszony tiltakozása jeléül elhagyta az üléstermet.)

Illetménykiegészítés

10%-ot kaptak a technikai dolgozók

A Képviselő-testület a 2001. évi költségvetésben az önkormányzati intézmények technikai dolgozói részére 10 %-os illetménykiegészítést biztosított 2001. január 1-jétől december 31-ig.

Elkülönített pénzek

Oktatási intézményeknek

A Képviselő-testület 2001. évi költségvetésében az oktatási intézmények részére pályázati alapként 10 000 eFt-ot, felújítási és fejlesztési alapként 5504 eFt-ot különített el.

KÉPÜNKÖN:

A VÁROSHÁZA EGYKORON

Épületfelújítás a focipályán

4 millió forintot kapott a PSE

A Képviselő-testület a 2001. évi költségvetésben fejlesztési célú pénzeszközzátadásként a pilisvörösvári futballcsapat részére 4100 eFt-ot biztosított épületfelújításra.

Lapzártakor kaptuk a hírt, hogy február 28-i rendkívüli ülésén a Képviselő-testület elfogadta a 2001. évi költségvetési rendeletet. A költségvetés sárokszámait, fontosabb tételeit április első hetében megjelenő lapszámunkban fogjuk ismertetni.

Összeállította:
Fogarasy Attila

Meghívó

Tisztelettel hívjuk és várjuk Pilisvörösvár polgárait
2001. március 15-én 10 órára a hősök terére
az 1848-49-es forradalom és szabadságharc
emlékére rendezendő

KOSZORÚZÁSI ÜNNEPSÉGRE

Program: Himnusz, ünnepi beszéd,
emlékműsor, koszorúzás, Szózat

Botzheim István
polgármester

Millenniumi zászló átadása

E lap hasábjain már többször hírt adtunk a kormány által adományozott millenniumi zászló hivatalos átadásának tervezett időpontjáról. Legfrissebb információink szerint a zászlót Dávid Ibolya igazságügyi miniszter május 4-én adja át ünnepélyes keretek között Botzheim István polgármesternek.

Március idusa Erdélyben

Réti György polgármester nemzeti ünnepünk alkalmából 15-20 fős delegációt hívott meg a abosfalvi látogatásra. A küldöttséget Botzheim István polgármester vezeti. A polgármester a tervek szerint beszédet mond Abosfalván a március 15-i ünnepségen.

A hetedik te magad légy

Belefáradtam az állandó szélmalomharcba
mondja dr. Ungár László távozó jegyző

Húsz hónapig volt a város jegyzője – mégis saját számításai szerint – rekordot döntött a helyi közigazgatás történetében a hivatalából most távozó dr. Ungár László. Neki is osztoznia kell hát pályatársai sorsában, akik ritkán töltik ki hivatali idejüket, még alig melegednek meg és már vehetik is a kalapjukat... Nem számít tehetség, tudás, szorgalom, élettapasztalat, még a legöregebb motorosokat is az út szélére sodorhatja a különböző érdekek eszeveszett forgataga. Nem helyi sajátosság ez, így van ez a Pilisi-medencében, és az egész országban is. A szomszédos Csobánka 10 év alatt 9 jegyzőt fogyasztott el. Mi még csak a hetediket. A rendszerben van a hiba, vagy az egyes emberekben? Ki-ki döntse el magában.

Az elmúlt húsz hónap munkájáról, eredményeiről, tanulságairól, keserveiről, távozásának okairól kérdezem hivatali idejének lejártá előtt egy héttel városunk március 1-jével távozó jegyzőjét:

„1975 óta dolgozom a közigazgatásban különböző területein. Hosszú ideig voltam VB-titkár is – ez a mai jegyzőségnek megfelelő munkakör –, a rendszerváltás után pedig több településen voltam jegyző. A '90-es évek elején, a „hőskorban” szinte a semmiből kellett megteremtteni az önkormányzatiságot. Voltak ugyan jogszabályok, de nem voltak tapasztalataink. Az önkormányzati törvényt 1994-ben módosították, és a

jegyző hatáskörét kibővítették, ennek ellenére azt kell mondanom, hogy a jegyző jogállása még ma sem tisztázott igazán. Az elmúlt 11 év sokat kivett belőlem, elfáradtam. Belefáradtam a sok esetben eredménytelen munkába, az állandó szélmalomharcba.

– Azon a januári ülésen, amelyen Ön bejelentette távozását, s a képviselő-testület

tagjai néma csendben hallgatták búcsúszóként elmondott szavait, Neubrandt István képviselő a következőket mondta: „Ott ahol a polgármester és a képviselő-testület között nincs összhang, a jegyző örlődik fel.” Egyetért ezzel a megállapítással?

– Igen, sajnos ez így van. Egy ilyen szituációból a jegyző csak vesztesen kerülhet ki. Az utóbbi időben már nagyobb szüksé-

gem volt diplomáciai érzékemre, mintsem szakmai tudásomra, hogy a dolgokat előre tudjam vinni, hogy működtetni tudjuk a hivatalt. A jegyzői munka igen összetett feladat: meg kell felelni a lakosság elvárásainak, a polgármesternek, a képviselő-testületnek és a jegyző által vezetett apparátusnak. A legkényesebb feladat a képviselő-testülettel való együttműködés, hiszen a jegyző egzisztenciálisan is függ a képviselőktől. Előfordulhat ezért, hogy szakmai meggyőződése ellenére kell cselekednie egy ügyben.

– Lehet, hogy keményebbnek kellett volna lennie?

– Ezen én is sokat gondolkoztam. Lehet, hogyha az asztalra csaptam volna időnként, akkor másképp alakul minden. Az én habitusom, békességre törekvő, másokat toleráló természetem azonban ettől visszatartott. S végül olyan szituáció alakult ki, hogy nem láttam kiutat, kénytelen voltam félreállni a „daráló” előtt.

– Haraggal, csalódottan távozik?

– Nincs bennem harag, csak némi keserűség. Keserűséget, csalódottságot is főleg azért érzek, mert nem tudtam 100%-ban megvalósítani, amit 20 hónappal ezelőtt elterveztem. Így is jelentős eredményeket értem el: úgy érzem, hogy az apparátust szakmailag sikerült megerősíteni, javultak a tárgyi feltételek, s a Hivatal átszervezése is megtörtént – igaz, sok harcba került mindez. Nyugodt lelkiismerettel távozom. És úgy, hogy nem akarom magam mögött végleg betenni az ajtót. Megszerettem ezt a települést, megkedveltem az embereket, jó kapcsolatokat alakítottam ki a lakossággal, civil szervezetekkel, intézményekkel. Ez jóleső érzéssel tölt el. Örülök, hogy 20 hónapon keresztül ennek a városnak a polgárait szolgálhattam.

Fogarasy Attila

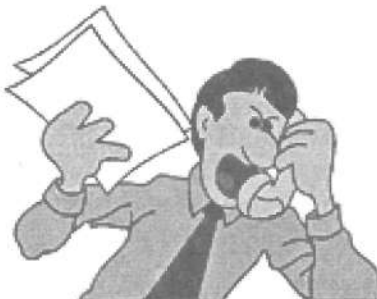
Telefonmizéria

Olvasóink közül is bizonyára többen tapasztalhatták, hogy igen nehezen lehet mostanában telefonon elérni a Városházát. A készülék kicseng, de a vonal másik végén senki sem veszi fel a kagylót. Az ügyfelek sokszor a hivatali dolgozókra zúdítják dühüket, pedig ők is szenvednek emiatt, hiszen nekik is hosszú percekig kell arra várni, hogy városi vonalat kapjanak hivatalos ügyeik intézéséhez.

Az Okmányiroda révén az ínséges telefonhelyzet regionális témává is vált, a Solymári Hírmondó februári számában fel is vetette a problémát.

Mi Heider László aljegyzőt kérdeztük:

– Sajnos kevés vonalunk van, feladataink ugyanakkor egyre bővülnek. A legnagyobb probléma az, hogy teljesen elavult a telefonközpontunk. Megvannak a tervek egy korszerű digitális rendszer üzembeállítására, ehhez azonban a képviselő-testület költségvetési jóváhagyása szükséges. A felújítás 5 millió forintba kerülne. A digitális technika lehetővé tenné a vonalak jobb kihasználását. Jelenleg a vonalak leterheltsége miatt hívásvárakoztatásra van állítva a telefon, nálunk ki sem csöng, miközben az ügyfél azt hiheti, hogy nem veszi fel senki a kagylót. Remélem a problémát mihamarabb megnyugtatóan rendezni tudjuk.” F. A.

Zsarnóczy Richárd indítványai

„Vörösvár úthálózatának nagy része nem aszfaltozott, és parkolóval való ellátottsága is elégtelen. Az Önkormányzatnak fel kell mérnie, mely ingatlan értékesítése ésszerű, és melyet kell továbbra is önkormányzati tulajdonban tartani. Az értékesítésből befolyt összegeket ki kellene egészíteni a gázközművagyonból befolyó összegekkel, az előző évi pénzmaradvánnyal, illetve hitellel” – nyilatkozta újságunk számára Zsarnóczy Richárd a Városfejlesztési Bizottság elnöke.

Zsarnóczy Richárd képviselői indítványában többek között javasolja, hogy a Városgondnokság ingatlanának értékesítésére írjon ki pályázatot a Képviselő-testület. Az épület kihasználatlan, az állapota egyre romlik. A terület kereskedelmi és ipari szempontból ugyanakkor nagyon értékes.

A 2001 és 2002. évben az önkormányzati ingatlanok értékesítésekből befolyó összegekből és a pénzmaradványból parkolókat és utakat kellene építeni. Parkolókat a Pilisvörösvár táblától a Vajár presszóig a 10-es út mindkét oldalán, a Babilon előtt, a posta, a rendőrség és az OTP előtti területen, valamint az orvosi rendelő és a gyógyszertár előtti területen kellene kialakítani, szilárd útburkolatot pedig ebben az évben az Erkel, Arany, Bartók, Gárdonyi, Jókai, Kandó, Munkácsy utcákban. A most csatornázásra kerülő területeken ugyancsak ebben az évben le kellene aszfaltozni a Pozsonyi, Nagyvárad, Szegfű, Dózsa Gy., Kossuth és Iskola utcát. A következő évben kerülhetne sorra a képviselő elképzelései szerint a Honvéd, Kodály, Vörösmarty, Tompa, Tó utca, valamint a Vágóhíd köz.

F. A.

Megkezdődött a csatornaépítés

Lézerberendezések segítik a munkát

Február 5-én megkezdődtek a II/2-es ütem és az I-es ütemből elmaradt területek csatornázási munkálatai. A szokatlannul enyhe időjárást kihasználva a kivitelezési pályázatot megnyerő Mélyépszolg Kft. építőbrigádjai egyszerre négy munkaterületen bontották meg az utat: a Görgey, az Iskola, a Harcsa és a Dózsa György utcában. Lapunk megjelenésekor a munkálatok várhatóan már a Kossuth Lajos, Szegfű és Deák Ferenc utcában folynak majd. Az érintett területek lakóit minden esetben írásban értesítik a munkálatok megkezdéséről.

A Mélyépszolg Kft. másodízben épít csatornát Vörösváron, a korábbi, II/1-es ütem kivitelezési munkáit is ez a cég végezte az Önkormányzat, a Csatornatársulat és a lakosság legnagyobb meglegedésére. (Szerkesztőségünkbe is sok pozitív jelzés érkezett a polgároktól az elvégzett munkára vonatkozóan.)

– Cégünk, akkor még gmk-ként, 1984-ben alakult. Az eltelt évtizedek alatt komoly szakmai háttérrel teremtettünk, és igen korszerű gépparkot hoztunk létre – mondja Kimberger Ferenc ügyvezető igazgató. – Víz-, gáz-, szennyvízhálózatok kiépítésével, szennyvíztisztító telepek építésével és üzemeltetésével foglalkozunk. Az elmúlt években jelentős referenciamunkáink voltak Pilisvörösvár közvetlen környékén: Pilisszentivánon, Solymáron, Pilis-

csabán, Jászfalun és Tinnyén. Cégünk munkáját fémjelzi az a tény, hogy azoktól az önkormányzatoktól, amelyekkel korábban szerződöttünk, rendre újabb megbízásokat kapunk közművek építésére. Így például Piliscsabán a gázvezeték-hálózat után

Folyik a munka az Iskola utcában

mi építettük meg a csatornahálózat I-es, majd II-es ütemét, sőt ezek után mi kaptuk meg üzemeltetésre a csatornahálózatot és a szennyvíztisztító telepet.

A most megkezdett csatornaépítés technikai tudnivalóiról Korpás Pál műszaki igazgató ad tájékoztatást:

– Minden egyes brigádunk napi átlagban 50-70 métert halad előre. A pontos munkavégzést korszerű lézerberendezés segíti. A berendezés által kibocsátott lézervény kijelöli a lefektetendő cső helyét, irányát, optimális esésszögét. A földgépek ennek megfelelően emelik ki a földet, pontosan annyit, amennyi szükséges. Így a cső az eredeti szilárd talapzatra és nem visszatöltött és később esetlegesen megsüllyedő földre kerül rá. A munkanap második felében a

kiásott földet visszatöltjük, tömörítjük. Csak egy pár méter hosszú szakasz marad szabadon – természetesen gondosan körülkerítve – ahonnan másnap folytathatjuk a munkát.

– Minden építkezés rengeteg kellemetlenséggel jár, ezért előre is elnézést kérünk a lakosságtól – szabadkozik Kimberger Ferenc ügyvezető igazgató. – Ígérem azonban, hogy a polgárok igényeit,

észrevételeit messzemenően figyelembe fogjuk venni a munkálatok során, és a műszaki lehetőségeken belül, legjobb tudásunk szerint igyekszünk megoldani az esetlegesen felmerülő problémákat.

Fogarasy Attila

Értesítés

Ezennel értesítjük a Tisztelt Lakosságot, hogy Pilisvörösvár Város Önkormányzata Képviselő-testületének az **első lakáshoz jutó fiatal házaspár kamatmentes kölcsönéről** szóló 19/2000. (XI. 06.) rendelettel módosított 4/1996. (VI. 17.) Kt. sz. rendeletben foglaltak alapján egyösszegű támogatás vagy kamatmentes kölcsön igényelhető a Polgármesteri Hivatalban.

Kérelmet minden év április 15-ig lehet a Hivatalba benyújtani.

A támogatás feltételeiről a Polgármesteri Hivatal Szoc. Pol. irodájában adnak tájékoztatást, kérelem nyomtatványt is itt lehet kérni március 10-e után.

A Szociális és Egészségügyi Bizottság a beadási határidőt követően minden benyújtott kérelmet egyszerre bírál el.

Dr. Bombicz József
mb. igazgatási irodavezető

Nemzetközi kőkonferencia

Molnár Sándor kitüntetése

Február 24-én a Kőfaragó és Műkésztető Vállalkozók Országos Ipartestülete immár másodízben rendezett nemzetközi kőkonferenciát, amelynek ezúttal is a vörösvári gimnázium adott otthont.

A konferencia közel 300 résztvevőjét gazdag program várta. A rendezvényt dr. Guth Zoltán, a gimnázium igazgatója nyitotta meg, majd

Grószné Krupp Erzsébet, a Pest megyei közgyűlés alelnöke köszöntötte a vendégeket. A kimondottan szakmai jellegű előadásokon és termékbemutatókon túl a résztvevők hallhattak tájékoztatást a Széchenyi-terv kis és középvállalkozókat érintő támogatási lehetőségeiről, a magyar

kőfaragók lehetőségeiről az EU csatlakozás előtt és után, valamint a temetőkről és temetkezésekről szóló új törvényekről.

Egy tájékoztatóból megtudhattuk azt is, hogy májusban a magyar kőfaragók egy közel 300 négyzetméteres országstandon mutatkoznak be a nürnbergi nemzetközi kőkiállításon.

A rendezvény záró aktusaként

Dall'Asta Arnold, az országos ipartestület elnöke kitüntetések és emléklapokat adott át a szakma kiválóságainak. Molnár Sándor kőfaragómester, ipartestületi elnök egy kőből készült diplomát vehetett át Dall'Asta úrtól.

A nap végén a vendégek a kőfaragó bálban szórakozhattak. F. A.

„Írj te is három borítékot!”

A MÁSZI-ügy részletei

A címben szereplő felszólítás egy régi vice utolsó mondata. Történt ugyanis, hogy a főosztály vezetőjét új igazgató vette át. Az új főnök egy levelet és három lezárt borítékot talált elődjé asztalának fiókjában. A levélben ez állt: „Ha nehézségeid támadnak, sorban nyisd ki a borítékokat.” Egy hónap után jöttek az első problémák. Kinyitattott az első boríték. Ez állt benne: „Fogj mindent ráml!” Az új főnök így is tett, az elődjét okolta a történetért, és elcsitultak a gondok. De egy fél év múlva a szerencse újra elpártolt tőle, és a második borítékra is sor került. Ebben a következő üzenet volt: „Fogj mindent a körülményekre!” Az ajánlott taktika ebben az esetben is bevált. A hullámok azonban harmadszor is összecsaptak a direktor feje felett, és a harmadik boríték kibontására is rákényszerült. Ebben a címben idézett mondatot találta: „Írj Te is három borítékot!”

Honnan jutott eszembe a vice? Nos, amikor Botzheim István úr 1998-ban, megnyerve a választásokat elfoglalta a polgármesteri székét, működését azzal a kinyilatkoztatással kezdte, hogy az önkormányzat csökközzeli helyzetben van. (Egyes számú boríték: „Fogj mindent ráml!” – mármint az elődödre). Január közepén minden pilisvörösvári postaládában megjelent egy politikai reklám, amelyet polgármesteri közleménynek címezett szerzője (véleményem szerint azért, hogy a politikai reklám kiadási és terjesztési költségeit közpénzekből finanszírozza, persze ez nem egyedi eset, erre a politikuskok nagy része hajlamos). Nos, ebben a „közleményben” a következőket olvashatjuk a 2. oldalon a Mutnyánszky Ádám Szakképző Iskola (MÁSZI) sorsáról: „... majd hosszas huzavona után – amiben Pest megyének van felelőssége – a 2000. évben úgy döntött a Képviselő-testület, hogy fenntartja az iskolát.” Cikkem további részében a MÁSZI átadásáról körül zikkó közel két éves folyamatot fogom ismertetni az irattárakban fellelhető dokumentumok alapján, amelyek meghatudolják Botzheim István polgármester úr szelektív emlékeztétét. Az idézett polgármesteri közleményben a megyét okolja az átadás megghiúsulásáért, pedig mint látni fogjuk, a helyzet egészen más. Értékelésem szerint kinyitotta a második borítékot: „Fogj mindent a körülményekre!”

De mi történt MÁSZI-ügyben? A történet régi. Aki nyitott szemmel éli mindennapjait Pilisvörösvárról, észrevehette, hogy a környező települések dinamikusabban fejlődnek mint szülővárosunk. Mi lehet ennek az oka? Az egyik okra éppen a MÁSZI ügye derít fényt.

Köztudott, hogy a középfokú oktatás kötelezően ellátandó megyei feladat. Ezt a feladatot városunk önkormányzata a MÁSZI esetében átvállalta. A helyi költségvetést valamelyest ismerők tudják, hogy az előző önkormányzati ciklusban erre az iskolára hozzávetőleg 100 millió forintot (!!!) költött Pilisvörösvár Önkormányzata helyi forrásokból (a megye helyett). Olyan pénzekből, amelyeken csatornát, utat, járdát, játszótérrel lehetett volna építeni, esetleg a lakotat iskolákat, óvodákat, közösségi épületeket lehetett volna felújítani bővíteni, hogy csak a legszükségesebb feladatokat említssem. Ebben az időszakban évente jutott ekkora összeg városi beruházásokra, tehát átlagosan az erre fordítható összeg egynegyedével növekedhetett volna, ha a város visszaadja a megyének az iskolát. De nem adta, mert lekéste az átadásra megszabott határidőt (ennek a 100 millió forintnak az elvesztéséért tehát a Grószné Krupp Erzsébet vezette önkormányzat felelős). A rendelkezések szerint ugyanis, a helyi önkormányzatok a megalakulásukat követő hat hónapon belül jelezhetik a megyei önkormányzatoknak ilyen irányú szándékukat, a megyei önkor-

mányzat pedig a jelzést követő év félévétől veszi át a feladatot.

Az 1998-ban megválasztott Képviselő-testületnek is ugyanennyi idő állt rendelkezésére az esetleges átadási szándék jelzésére. Ezzel a ténnyel minden képviselőjelöltnek tisztában kellett lennie, ha valóban a város érdekében akart dolgozni a Képviselő-testület tagjaként. A jelenlegi önkormányzat 1998. október 29-én tartotta alakuló ülését. Levélben kértem Polgármester Urat, 1998. november 16-án, hogy minél előbb tűzze napirendre a MÁSZI esetleges leadásával kapcsolatos kérdéseket. Hivatkoztam a leadást jelző határidő rövidségére, az erre a ciklusra várható 80 millió forintos kiadásra és a döntési folyamat lassúságára (egy 17 főből álló, havonta ülésező testület borzasztóan lassan hoz döntéseket az átlagember szemében). Azonban Botzheim István nem tett eleget kérésemnek sem 1998-ban (hogy ennek mekkora jelentősége van arra később rávilágítok), sem később.

Az iskola ügye az 1999. évi költségvetés tárgyalása során került újra elő. A Pénzügyi Bizottság elnöke a február 15-i képviselő-testületi ülésen javaslatot tett az iskola megyei fenntartásba adására, amely javaslatot a testület 35/1999. kt. sz. határozatával elfogadta. A határozattal az volt a célja a Képviselő-testületnek, hogy időt nyerjen. Az átadás jelzésére rendelkezésre álló időnek több mint a fele már eltelt. A képviselők többsége úgy gondolta, jelezzük a szándékot, ha meggondoljuk magunkat, még visszatáncolhatunk, ha nem jelezzük szándékunkat és mégis át akarjuk adni az iskolát, akkor viszont nem érvényesíthetjük akaratunkat.

Szokatlan dolgok történtek ezután. A Pest Megyei Közigazgatási Hivatal (PMKH) május 15-i levelében öt határozat – köztük van a MÁSZI átadásával kapcsolatos is – visszavonására utasította a Képviselő-testületet. A PMKH vezetője a helyi Szervezeti és Működési Szabályzat (SZMSZ) alapján formai kifogással élt a határozatokkal szemben. Azt nehezményezte, hogy a SZMSZ rendelkezéseivel ellentétben nem volt bizottsági vélemény az elfogadott határozati javaslatokhoz. A Polgármester Úr a május 17-i kt. ülésen tett javaslatot (191/1999 számú előterjesztésben) a határozatok visszavonására azzal, hogy a június 14-i ülésen tárgyaljuk újra a visszavont határozatokat. De nézzük csak meg egy pillanatra a naptárt! A megyei fenntartásba adás jelzésére szolgáló végső határidő 1999. április 29-e. Ha visszavonjuk a határozatot, akkor már nem érvényesíthetjük az átadásra vonatkozó szándékot, mert ezt június 14-én tehetjük meg először jogszerűen (a bizottsági vélemények nélkül hozott határozatot újra megtámadják a PMKH-nál, megint vissza kell vonni), ez az időpont pedig a határidő után van. Számomra nehezen hihető, hogy mindezzel ne lett volna tisztában a Polgármester Úr. Emlékezzünk csak, a kérdést felvető levél kézhezvételétől három hónap állt rendelkezésére, hogy napirendre tűzze a témát, mégsem tette. Megjegyzem, hogy közel két és fél éves képviselői munkám során egyetlen más esetben sem tett törvényességi észrevételt a PMKH a jelenlegi Képviselő-testület határozatait illetően. Hogy ebben az esetben kinek volt érdeke az átadásról szóló határozatot a PMKH figyelmébe ajánlani, azt döntse el a kedves Olvasó!

A Képviselő-testület szerencsére átlátta a helyzetet, és nem támogatta a polgármesteri indítványt. A határozatok visszavonására június 21-én került sor, azonban a visszavonással egy időben – a kifogásolt bizottsági véleményekkel megtámasztva – ugyanazzal a szöveggel életbe is léptettük a határozatokat, ezzel biztosítva az átadás határidőn belüli jelzést (így ugyanis a feb-

ruár 15-i jelzés jogfolytonossága biztosítható volt). Néhány hónap múlva, a Pest Megyei Önkormányzat (PMÖ) levelében hívta fel a helyi önkormányzat figyelmét, hogy nincs módjában a MÁSZI-t átvenni, mert a törvényben előírt határidő után jelezte ez irányú szándékát Pilisvörösvár Képviselő-testülete. E kifogást azonban visszavonta a PMÖ, miután levelében felhívtuk a figyelmét a februárban első ízben hozott határozat dátumára.

A 2000. évben már csak végigjárték folyt. Az átadási szándékot jelezte a helyi önkormányzat, a megyeinek félévkor át kell vennie a feladatot. Egy megyei közgyűlési előterjesztés nyomán sebtében összehívott a Polgármester Úr 2000. június 19-re egy rendkívüli kt. ülést. Ezen az ülésen ismertette a megye azon szándékát, hogy az iskolát csak vagyonnal együtt hajlandó átvenni. Ez a körülmény sok képviselőt elbizonytalanított, mert az iskolát, mint vagyontárgyat nem akarta senki elköttyavetyélni. Felmerült ugyanis, hogy a megye esetleg átvétel után megszünteti az iskolát és értékesebbé az épületet. Ez a lehetőség kivédhető lett volna úgy, hogy az épületet kizárólag oktatási célra adjuk át, ha az oktatási tevékenység megszűnik, a vagyont visszazárja a helyi önkormányzat. Ugyanezen az ülésen Botzheim István javaslatot tesz a környező önkormányzatokkal kötendő intézményfenntartó társulás létrehozására, hogy a megyei fenntartásba adást elkerüljük (!!!). A javaslatot a Képviselő-testület nem támogatta. Végül június 26-án az önkormányzat 13 szavazattal 2 ellenében visszavonta a 35/1999 Ktsz. (02.15.) határozatát a MÁSZI megyei fenntartásba adásáról.

Bár nem vettem részt a megyével folytatott tárgyalásokon, kívülállóként is kiismerhető volt a megye taktikája. Mindvégig igyekezett elhíttetni Pilisvörösvárral, hogy rosszabbul jár, ha átadja az iskolát. A megye szempontjából érthetőek is mesterkedései, hiszen ha talál olyan balekot (Pilisvörösvár Önkormányzatát), aki működteti a saját feladatkörébe tartozó intézményt és ezzel megspórol hozzávetőleg 80 millió forintot a megyének, akkor megéri mesterkedni. 80 millió az 80 millió. Meggyőződésem szerint, abban az esetben, ha keményebb tárgyalópartnerek a helyi önkormányzat nevében eljárók, és elengedik a fülük mellett a fenyegetéseket, akkor átadhattuk volna úgy az iskolát, hogy megmentünk a városnak megszűntetése esetén az intézmény vagyontát.

Végül (amint azt fentebb megígérttem) hadd világítsak rá arra, hogy miért tulajdonított különös jelentőséget a MÁSZI sorsának napirendre tűzését kérő levél „elszámolásának”. Ebben a megyében volt – emlékezetem szerint – 17 olyan iskola 1998-ban, amely önkormányzati fenntartásban működött, de fenntartása kötelezően megyei feladat volt. Azaz jogállásuk a MÁSZI-val azonos volt. A fenntartó önkormányzatok azonban jelezték a megyének még 1998-ban az átadási szándékukat, és a megye 1999. július 1-től mind a 17 iskolát átvette. Ha Botzheim István polgármester úr 1998-ban napirendre tűzi a kérdést – márpedig a kt. napirendjének meghatározása az Ő kizárólagos feladata és felelősége –, akkor a testület átadási szándékának kinyilvánítása esetén szinte biztosra vehető, hogy a megye átveszi az iskolát, nincs ugyanis a környéken szakotatkozó intézménye! Nem látok senkinek a fejébe, de elképzelhető, hogy éppen e szándék kinyilvánításának megakadályozása okán nem került napirendre a kérdés.

Jóslásokba nem szívesen bocsátkozom, de úgy vélem közel a címbeli harmadik boríték kinyitásának ideje. Jóslások helyett van azonban néhány adat: 1999-ben kb. 14, 2000-ben 12, 2001-ben a tervek szerint 22 millió forintba kerül Pilisvörösvárnak a MÁSZI, helyi fejlesztésre fordítható pénzekből. Ennyire gazdag városunk?

Neubrandt István
független képviselő

A Templom Téri Általános Iskola hírei

A 2000/2001-es tanév is a maga kiemelt feladataival, versenyeivel, hagyományos rendezvényeivel telik. Az igazi versenylelet még csak most kezdődik igazán, megtűzdelve a pályaválasztás izgalmaival.

Ebben az évben nagy örömet okozott, hogy 12 tanulónk szerezte meg a nemzetközi számítógép-használói jogosítványt, közismert nevén az ECDL vizsgát.

Az alább felsorolt tanulóink olyan, egész Európában elismert bizonyítványt szereztek, melyet jól hasznosíthatnak majd a továbbtanulás során és az életben:

Krascsenics Ágnes (7. a), Breier Balázs (7. b), Karacs Gábor (7. b), Fritz Tibor (8. b), Sasvári Balázs (8. c), Bányai Barbara (8. c), Lőrincz Emőke (8. c), Csizmadia Lili (8. c), Nagy Tamás (8. c), Fetter Gábor (8. c), Oláh Attila (8. c), Bőr Attila (8. c)

Felkészítő tanár: Krizsán Pál.

Gratulálunk eredményükhöz.

Sashegyi Gyuláné
igazgatóhelyettes

Pályázik a MÁSZI

Az elmúlt évben a Mutnyánszky Ádám Szakképző Iskola a Pest Megyei Közoktatás-fejlesztési Közalapítványtól 2 600 000 Ft-t, a Munkaerő-piaci Alaptól 2 512 000 Ft pályázati, ill. szakképzési támogatást nyert.

A szakképzési hozzájárulások összege 4 400 000 Ft volt.

Zeneiskolai koncert

2001. március 30-án Erney László harmonikaművész ad koncertet a Cziffra György Zeneiskola koncerttermében este fél hétkor. Sax Norbert és Unstätter Ervin harmonikán, Gyöngyössi Zoltán fuvolán, Kiss Klára Viktória zongorán közreműködnek. Különleges élményt ígér a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola Harmonika Együttese, amelyben hat hangszer szólal meg egyszerre. A műsorban a klasszikus zeneirodalom harmonikára írott dallamai csendülnek fel. A bérletes előadásra jegyek is válthatók a helyszínen. *T. A.*

A tanév feladatai

Talán még sohasem igényelt annyi adminisztrációs és tervezőmunkát egyetlen tanév sem, mint az ide. A tantestületeknek át kell dolgozni az iskolák pedagógiai programját, meg kell írni a kerettantervek alapján a helyi tanterveket, sok helyütt az alapító okiratot is módosítani kell. Át kell dolgozni az SZMSZ-t és a házirendet is. Mindezt természetesen az évről évre vas-kosabb statisztikai úrlapsomag kitöltésén felül. Sok iskolában már megkezdődött a minőségbiztosítás is, ami szintén rengeteg munkával jár.

Ja, és majd elfelejtetem, az iskolákban némi idő marad az oktatásra is... -f-

Szalagavató

Február 17-én a gimnázium 71 diákja számára érkezett el a szalagavató ünnepélyes pillanata. Az utána következő műsor bővelkedett látványos és humoros jelenetekben. Képzőművészeti és táncos előadások mellett a 12. c osztály férfiú bajor favágó táncot adnak elő.

Bölcs Bagoly

Gondolkodó: a nyelvtanulásról

Vannak, akik szerencsések és nagyon könnyen tanulnak nyelveket. Ők vannak kevesebben. A többség hosszú kitaró tanulási árán jut el arra a szintre, hogy meg merjen szólalni. Titeket, gyerekeket sok kényszerítő körülmény készít arra, hogy nyelvet tanuljatok. Legalább egy nyelv benne van az általános iskolai tantervben, a továbbtanuláshoz és a diploma megszerzéséhez egy, de hamarosan két nyelvvizsga szükséges. Ha ez nem ad elég ösztönzést, gondoljátok végig, mi minden nyertek azáltal, ha idegen nyelveket beszéltok!

A világ számotokra nyitottá vált, és sorban felkínálja a lehetőségeket: táborozhatok külföldi diákokkal, részt vehettek kinti nyelvtanfolyamokon, csereüdülésen, később megpályázhattok ösztöndíjakat, szakmai továbbképzésre juthattok ki, de vállalhattok munkát, akár le is telepedhettek külföldön, a felnőtt életetek legszebb emlékei lehetnek az utazások, ha tudtok idegen nyelveket.

Könnyebb talán azt mondani: én nem vagyok képes nyelvet tanulni, nincs nyelvértékem. Ha a magyar nyelvet megtanultad, miért ne lennél képes egy másikat is elsajátítani. Most még van rá idő. Az eljövendő életed minősége múlhat ezen, és persze tartozol a közösségnek, amelyben élsz, hogy beszéld őseid nyelvét.

Ajánló: kirándulohelyek környékünkön

Itt a tavasz! Márciusban már elővehetjük a bakancsot, és elindulhatunk végre a környező hegyekbe túrázni. Egy közeli kirándulohelyet ajánlunk most, amely minden évszakban kínál meglepetést és igen sok látványt: kispatakot, forrást, meredek sziklafalat, üregeket, nagy tisztást, hegyi ösvényeket. Amint elhagytuk Solymárt, Nagykovácsi felé a benzinkútnál kell balra letérni. A természetvédelmi terület bejáratánál, egy tábla tájékoztat a védett növényekről, ezt figyelmesen tanulmányozzátok!

Az erdei utat követve jutunk be az erdőbe. A patak mentén egy kisebb vízesésben gyönyörködhetünk, tovább haladva megtaláljuk a Rózsika-forrást, amelynek vizéből még ma is ihatunk. A gyerekek kedvenc helye a meredek sziklafal, amelyet megmászva szép kilátás nyílik a közeli Solymárra. Utunk végéig lehet akár a tisztás védett növényeivel, a salátaboglárkával és a leánykökörcsinnel. A kijelölt tüzrakó helyen főzhetünk is, de követve a turista jelzéseket a Solymárvölgyi Téglagyárig is elmehetünk, kis pihenővel onnan visszafordulva egész napossá bővíthetjük túránkat. További kirándulohelyeinkről olvashattok a „Budapest-környéki pihenő és kiránduló erdők” című kiadványból – megvásárolható a vörösvári Sparban – és a „Túrázások a Budai-hegységben”, ezt kikölcsönözhetitek a Városi Könyvtárból.

Temesvári Anna

24 órás irodalomóra

A Német Nemzetiségi Gimnázium és Közgazdasági Szakközépiskola huszonnégy órás irodalomórát rendez 2001. március 13-14-én, 16.00 órától 16.00 óráig.

A 24 óra programjából:

2001. március 13.

SZÍNHÁZTEREM:

16.00 Prológus, megnyitó
16.30 Vers- és prózamondó verseny
17.45 Galkó Balázs József Attila estje
19.30 Földes László zenés irodalmi estje
21.30 Kálloy-Molnár Péter műsora
24.00 Filmklub

EBÉDLŐ: Irodalmi kávéház: beszélgetések költészetéről, irodalomról. Vendégeink: Peer Krisztián, Varró Dániel, Karafiáth Orsolya, Király Levente költők. Éjjel: Irodalmi kaszinó

KÖNYVTÁR: 23.00. Zenés irodalmi barangolás a Kőbeka együttesel

2001. március 14.

SZÍNHÁZTEREM:

8.00 Emlékezés 1848. március 15-ére
8.45 Táncsics-játék a forradalom emlékére
13.50 Színházi bemutatók:
Friedrich Dürrenmatt: Fizikusok,
Bessenyei György: A filozófus

Belépőjegyek elővételben kaphatók az iskolában.

Négy fal között az egész világ Beszélgetés Somló Ágnes műfordítóval

Zenésznék készült, gondonkázott, tizen-négy évesen már koncertezett. Egy hirtelen támadt, aztán krónikussá váló inihüvelygyulladás azonban véget vetett zenei pályájának. Abban reménykedett, hogy van valami a zenén kívül is, ami sikert hozhat számára.

– *Ilyen szak nem létezik az egyetemeken, hogyan jutott észébe a műfordítás?*

– Mindig szerettem olvasni, és a Madách Gimnáziumból kikerülve elég jól tudtam angolul, ezért az ELTE angol-történelem szakos hallgatójaként már első évesen jelentkeztem egy műfordítói szemináriumra. Géher István volt a tanítómesterem, és mivel korábban végzett tanítványai is elismertek lettek ezen a pályán, én is sok munkát kaptam, már kezdőként is bíztak bennem. Harmadévesen fordítottam a Magyar Rádió Irodalmi Osztályának, aztán a Magvetőnek és az Európa könyvkiadónak. Később foglalkoztatott a Rádiószínház, és saját műsorom is lett „Modern írók portréja” címmel.

– *Milyen témájú könyvek voltak az első fordításai?*

– Ma, amikor több bestsellert fordítok, sokszor eszembe jutnak azok a feladatok, az igazán értékes szépirodalom, amiket akkoriban kaptam. Szerettem a versfordításokat D. H. Lawrence, Leonard Cohen verseit, a novellákat ma is a próza csúcsteljesítményének tartom. Marquezt fordítottam Göncz Árpáddal. Emlékszem egy regényre, amelyet a Rakéta Regényújság megbízásából fordítottam a Halál északon címmel. Amikor elolvasták a szerkesztők, úgy döntöttek, nem szétszaggatva,

folytatásokban, hanem önálló könyvként jelentetik meg.

– *Néhány éve műfordítói speciális kollégiumot tart a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Angol Tanszékén. Sokan járnak az óráira. Mit tanítható meg a műfordítói tevékenységből?*

– Sok fontos, izgalmas kérdés van, amelyekre a tapasztalataim alapján választ tudok

adni. Hogyan kell kiválasztani a fordításra szánt műveket, hogyan lehet behelyezkedni egy mű világába, milyen fontos az egységes stílus egy íráson belül, és az is, hogyan találhatja meg mindenki a saját önálló stílusát. A fordítási gyakorlatok során megtanulják, hogy a gondolatok, képek különböző megfogalmazásai közül melyik a helyénvaló, a leginkább odaillő. A műfordító munkáját ritkán említik a kritikák, ki kell, hogy alakuljon bennük az igé-

nyesség önmagukkal szemben. Tudniuk kell, hogy egy könyv lefordítása, akár több másik könyv elolvasásával jár együtt. S ami a legfontosabb, mindenekelőtt tökéletesen kell használniuk a magyar nyelvet.

– *Tizennégy éve él Vörösváron a férjével és fiával. A férje Pesten dolgozik, a fia is bejár gimnáziumba. Milyen kapcsolatban vannak a lakóhelyükkel?*

– A szüleim telkén építettük fel a házunkat itt, a Ligeten. Ez egy különleges mikrovilág, a buszon legalább három nyelvet beszélnek. Úgy élünk itt, mint egy alvóvárosban. A környezetemben sok a bujkáló értelmiségi, mostanra divattá vált kiköltözni a túlhajszolt, zsúfolt városból, de a munkánk és a kapcsolataink Pesthez kötnek, ha művelődni, szórakozni, sportolni akarunk, akkor is be kell utaznunk Pestre. Szeretem a házunkat, a kertet, a nyugalmat, de ha elmegyünk sétálni a környező erdőbe, elkészerít a sok szemét látványa. Ha valami közös cél érdekében össze kell fogni, ilyen volt a gázbevezetés az utcánkba, én is szívesen segíték.

– *Melyik fordítása jelent meg legutóbb?*

– A Magyar Könyvklub kiadásában „A sivatag virága” című életrajzi regény. Ez azért volt érdekes, mert egy része a számomra nagyon vonzó és izgalmas világban, Afrikában játszódik. Szeretem az afrikai irodalmat, érdekel Japán és Dél-Amerika. Sajnos keveset utazhattam, és az egyetlen philadelphiai Soros-ösztöndíjamon kívül csak Európában jártam. A munkám ide köt a négy fal közé, de miközben itt ülök, a dolgozószobámban, és fordítom az egyik könyvet a másik után – ami a valóságban egyáltalán nem vagy csak ritkán adatik meg – térben és időben állandóan utazom, lassan bejárom az egész világot.

Temesvári Anna

Programok

a Közösségi Házban

2001. március 6-án 14 órakor: mesevetélkedő – területi selejtező (III. forduló)

17-én 15 órakor: nyugdíjasok klubja évnnyitó taggyűlése

18-án 10 órakor pilisvörösvári vállalkozók támogatásával a Varázshangok Gyermekkar Alapítvány musical csoportja előadásában „A kölyök” című musical (Charlie Chaplin emlékére)

20-án 16 órakor: cukorbeteg klubja

27-én 14 órakor: mesevetélkedő – területi selejtező (4. forduló)

31-én 14 órakor: regionális német gyermektánc-fesztivál

Április 6-án 14 órakor: városi szavalóverseny

15-én 20 órától: locsolóbál (Lustige Spatzen)

16-án 18 órakor. Nyugdíjasok locsolóbálja

Új tanfolyamok :

Március 1-jétől minden kedden és csütörtökön 18 órától: Erica C. Dance School

Kedden és csütörtökön 19 órától: „Nemcsak húszéveseké a világ” – egészségjavító zenés, táncos torna

„Die Schlacht bei Mohács”

Das Werk des ungarndeutschen Komponisten Tibor Tamási Tannenbaum "Die Schlacht bei Mohács" wurde nach der Uraufführung in Sankt Iwan am 18. Februar auch in Werischwar aufgeführt. In der Werischwarer Kirche fand diesmal in der Organisation des Werischwarer Chors wieder ein unvergeßlich schönes Konzert statt. Am Konzert haben die Chöre aus Sankt Iwan und Werischwar, sowie die Tscholnoker Blasmusikkapelle mitgewirkt. Dirigenten der beiden Chöre waren Franz Neubrandt und seine Frau Piroska Neubrandt, Kapellmeister der Blasmusikkapelle war János Földi. Auf dem Klavier wurden die Chöre von Árpád Vörös begleitet.

Während des fast zweistündigen Konzerts ertönten hauptsächlich Kirchenlieder, wie z.B. der Trinitatisgesang: "Alta trinita beata", der Kanon von William Byrd: "Non nobis domine", das Taize Lied: "Confitemini domino", aber auch Lieder von Händel: "Singt dem Herrn ein neues Lied", Purcell: "Lobt den Herrn der Welt" und Beethoven: "An die Freude". Zum Schluß erklang das Lied "Land des Friedens".

Den Höhepunkt des Konzerts bildete jedoch die Komposition "Die Schlacht bei Mohács". Das Werk ist eine für gemischte Chöre, Blechblasinstrumente und Klavier geschriebene Ballade. Der aus 8 Strophen bestehende Text ist um 1526-27 entstanden. Der Dichter der Ballade ist unbekannt, aber es wird vermutet, daß er an der Schlacht bei Mohács auch teilgenommen hat.

Der Komponist des Werks wollte damit der entscheidenden Schlacht für Ungarn im Jahre 1526 bei Mohács ein Denkmal setzen. Die Musik sollte aber auch an den deutschen Komponisten Thomas Stölzer erinnern, der in der Schlacht bei Mohács gefallen ist, in dem er Ludwig II., den König von Ungarn verteidigte. Das Lied über den Tod von Ludwig II., wurde in niederdeutscher Übersetzung "Klechlisch so wille wy heven an..." (Klänglich, so will ich anfangen) mit seiner eigenartigen Dor-Melodie gefunden, und zwar in einer isländischen Handschrift aus dem Jahre 1540.

"In der Kirchenmusik sind immer die älteren Texte und Melodien am schönsten. Deshalb habe ich nach älterer Musik geforscht und zufällig bin ich auf diesen Text gestoßen. So habe ich zum Text eine Melodie komponiert, und dazu entsprechende Chöre und Musikkapelle gesucht, die das Werk auch vortragen können. Diese habe ich – wie das heute alle hören konnten – gefunden." – ließ der mit der Aufführung vollkommen zufriedene Komponist den Teilnehmern und dem Publikum wissen.

Die Teilnehmer haben sich fast ein Jahr lang auf die Aufführung dieses Werks vorbereitet. Sie haben mehrere gemeinsame Proben gehalten, zuerst mit den beiden Chören und der Musikbegleitung, dann auch mit den Tscholnoker Solisten. Es hat sich aber auf jeden Fall gelohnt! Die nächste Vorführung wird am 4. März in Tscholnok stattfinden.

Ibolya Sax

Lelket önteni az emberbe

Asztali beszélgetés Imre atyával

Az erdélyi származású Salat Imre – Imre atya – teológia, filozófia és pszichológia szakot végzett a bécsi egyetemen, hat nyelven beszél, és járatos a politika tudományában is. Erdélyből a Ceausescu-diktatúra idején kalandos úton szökött meg a Securitate elől, és több mint negyedszázadig Ausztriában volt lelkipásztor. Nemrég hazatelepült Magyarországra, mert úgy érezte, itt van rá szükség. Most családjá körében Pilisszántón lakik, egyelőre még mint vendég Vörösváron, Solymáron és Szentivánon tart magyar és német nyelvű miséket. A lelki szolgálaton, a papi munkán kívül fontosnak tartja az egyház megújítását is.

Saulusból Paulus

Imre atya „civil ruhában” érkezik a Lukács kávéházba megbeszélte találkozóra, fesztelenül viselkedik, rögtön letegez, s mintha csak egy előző napi félbehagyott diskurzust folytatnánk, barátságos beszélgetésbe mélyedünk. Közben megszólal mobiltelefonja: – Ja, bitte!? – szól bele önkéntelenül... majd miután kiderül, hogy ki hívta őt, tökéletes magyarsággal folytatja. – 25 évig főleg németül beszéltem – mondja magyarázatul a német szavakért –, tavaly jöttem csak haza.

Salat Imre Marosvásárhelyen született egyszerű, dolgos munkáscsalád első gyermekeként. A gimnázium elvégzése után elhatározta, hogy katonai pályára lép, ezért beiratkozott a bukaresti kadétiskolába. Alig egy évet töltött ott el, amikor rádöbbsent, rossz úton jár: neki Istent kell szolgálnia. Azon nyomban otthagyta a katonai iskolát. Megtérését ő maga is csak a damaszkuszi úton történetekhez tudja hasonlítani: – Saulusból egy csapásra Paulus lettem – mondja.

A hatalom persze nem nézte jó szemmel a kadétiskolához való hűtlenségét, és azzal az ürüggyel, hogy katonai titkok tudója, „védelem” alá vették. Minden hónapban raportra kellett mennie az iskola politikai tisztjéhez, s végig kellett hallgatni szánalmas gyözködését...

A hatalmat akkor bőszítette fel végképp, amikor 1970 tavaszán elment Márton Áron püspökhöz, és elmondta neki, hogy szeretne pap lenni. Fel is vették a gyulafehérvári papi szemináriumba. Ettől kezdve már a gyűlölt román titkosrendőrség, a Securitate is megfigyelés alatt tartotta őt. Négy éve volt már a papi iskolában, amikor a zaklatások olyan súlyossá váltak, hogy Márton püspök is nehéz helyzetbe került. Mivel valósággal szentként tisztelte őt, nem akarván, hogy miatta bármi baja essék, megegyezett vele,

hogy felfüggeszti tanulmányait, és egy időre elhagyja a papi iskolát.

Az élet úgy hozta, hogy soha nem ment oda vissza. A diktatúra, a lelki terror és embertelenség elől emigrált Romániából.

Egy barátjával együtt indult idegenbe. Egy maguk barkácsolta kenun szöktek át a határon, s egy hónapos kalandos utazás után érkeztek meg Jugoszlávián keresztül Ausztriába. Imre atya nem árult el további részleteket a regénybe illő kalandokról, de úgy tervezi, hogy a történeteket egyszer majd papírra veti...

A misszionárius

Bécsben beiratkozott az egyetemre, s a teológia mellett elvégezte a filozófiai és a pszichológiai szakot is. 1982-ben szentelték pappá, s azontúl ausztriai települések lelkipásztoraként dolgozott. Két évtized alatt 7 helyen szolgált, 11 éven keresztül ifjúsági lelkészként is tevékenykedett: hit-tant tanított, lelki tanácsadó volt. Kérdésemre, hogy nehéz-e a papi munka Ausztriában, a következőket válaszolja:

– Ott jó papnak lenni. Az emberek ugyanis tudatosan hisznek, és nem tradícióból. Az egyházközösségekben is élénk munka folyik, a papnak nem kell napi ügyekkel foglalkoznia, ezt leveszik a válláról a szorgos hívek. Kimondottan atyai a kapcsolat a püspök és a lelkipásztor között is, minden problémát meg lehet beszélni.

– Ha ilyen jól érezted magad Ausztriában, miért jöttél át mégis Magyarországra?

– Megmondom őszintén, hogy vonzott a missziós tevékenység. Késztetést éreztem arra, hogy az elmúlt évtizedekben szerzett tapasztalataimat, tudásomat átadhassam másutt is. Amikor egy ízben Dél-Indiában, Keralában jártam, nagyon meg-

kapott az ottani élet, az emberek, s úgy terveztem, hogy ott maradok. Barátaim azonban rábeszéltek, hogy inkább Magyarországra jöjjenek. Ez annál is inkább kézenfekvő volt, mert időközben a családom – először a fiatalabbik húgom 1989-ben, majd a szüleim 1994-ben – Magyarországra költözött, és szerettem volna, hogy ismét együtt legyünk.

– Misszionáriusnak jöttél Magyarországra? – kérdezem döbbsenten.

– Az elmúlt ötven év okán, a kommunizmus rombolása miatt sajnos ezt az országot is részben „missziós területnek” lehet tekinteni. Elég ha csak számba vesszük, hány plébánián nincs lelkipásztor. S akik vannak, azok közül is sokan már túl öregek. Szinte össze sem lehet hasonlítani Ausztriával az itteni helyzetet. Az elmúlt évtizedek visszarántották az embereket: a kommunizmus nemcsak gazdasági, de lelki féket is jelentett. Lélektelenítette az országot. Élén járunk az öngyilkosságokról vagy az alkoholizmusról vezetett statisztikák terén. Sajátos módon a rendszerváltással sem lett igazán jobb a helyzet. Néhány év alatt kellett ugyanis végigjárni azt az utat, amit a nyugati demokráciák évtizedek alatt tettek meg, s most Magyarországon ennek következtében egy durva, agresszív kapitalizmus van, ahol a pénz az úr. Az emberek nagy rétegének nagyon kevés pénzből kell megélniük, mert kizsákmányolják őket. Véleményem szerint nagyon rosszul sikerült tehát az átmenet egy új demokráciába. Az ország nem volt rá felkészülve, és a politikusok is sokszor tévováltak. A leginkább ahhoz tudnám hasonlítani a helyzetet, amikor a lovak megvadulnak és a gyeplőt kirántják a hajtó kezéből. A mai politikai pártok megpróbálják visszavenni ezt a gyeplőt, s megzabolázni a megvadult lovakat, de mindhiába. S ahogy lenni szokott, ennek is a kisember látja leginkább a kárát...

– Mi az egyház szerepe ebben az elszabadult, hirtelen jött kapitalizmusban?

– Az egyház a kisemberek, a kisemizettek szószólója kell hogy legyen. Fel kell emelnie a szavát a szegénység, a kizsákmányolás, a szociális robbanás következményei ellen. Fel kell emelnie a szavát az elesettek felemeléséért, az emberi és kisebbségi jogok tiszteletben tartásáért. Azt tapasztalom, hogy ez nehéz feladat, mert az emberekben még mindig ott lakozik a félelem a politika iránt. Nagyon fontos, hogy lelket öntsünk beléjük, hogy bátorítsuk őket – nap mint nap minden találkozáskor, s ne csak a szószékről. Ahhoz, hogy ennek a feladatnak eleget tegyünk, meg kellene újítanunk az egyházat is. És én mind a lelkipásztori munkában, mind az egyház megújításban szeretném az elkövetkezendő években kivenni a részemet.

Fogarasy Attila

Fosching, tei woar stoag schei Régi farsangok emlékezete

Farsang idején hajdani farsangokról beszélgettünk Izsák Annus nénivel. Annus néni boldogan emlékezett vissza a régi szép időkre, ami szerinte már soha nem jön vissza. Különösen azt az összetartást hiányolja, ami egykor még érezhető volt a faluban. Szerinte ez ma már csak az „Ohákozn” (Zöldfa utca) idősebb lakóinál van meg, hisz nem egyszer 8-10 néni is összegyűlik szobájában egy kis beszélgetésre.

Legnagyobb örömömre Annus néni még azon kevesek közé tartozik, akik jól beszélnek svábul, így beszélgetésünkökből megpróbáltam egy-egy részletet svábul is leírni.

„A farsang bizony nagyon szép volt. Másképp volt régen, mint most. Mostanában nem nagyon mennek a fiatalok sehová, vagy ha mégis elmennének, akkor az sok pénzbe kerül. Mi eleinte még 20 filléért mentünk táncolni. Ennyi volt a belépődíj.

Vízkeresztől egészen hamvazó szerdáig minden szombat volt bál. Az első bál mindig a regrutabál volt, az utolsó pedig a tűzoltóbál. Nagyon sok helyen volt zene: a Herbszt kocsmában – itt inkább a gazdagabbak, tehetősebbek mulattak –, a Peller Gyuri bácsinál, a Szathmáryéknál, a Hubernél stb. Leggyakrabban a fúvószenekar játszott. Nagyon kedvelt volt a Mauterer és a Ziegler zenekar, de voltak más sramlizenekarok is. A bálokon vacsorát is lehetett rendelni, általában virslit ettünk tormával, reggel pedig forralt bort ittunk.

Bálba a többség svábruhában ment: a nők blúzt, szoknyát, kötényt, fehér harisnyát, bársony vagy spanglis cipőt viseltek, míg a férfiak fehér inget, fekete csizmanadrágot és csizmát.

nel válaszoltak. A meghívást a lányok egy monogramos kendővel viszonzták.

A bálók este hat órakor kezdődtek és hajnalig tartottak. Az utolsó bál, a tűzoltóbál után farsang vasárnapja következett. Ezen a napon a bál már délután 3 órakor elkezdődött, amikor a litániának vége volt. A zenekar először a kocsma előtt játszott három számot, és csak azután mehettünk be táncolni.

ni. A lányok karonfogva körbeálltak arra várva, hogy a legények felkérjék őket egy táncra. Amikor a táncnak vége lett, a legények bementek inni, mi pedig visszamentünk a helyünkre. Mögöttünk álltak az idősebb asszonyok, és kérdezősködtek, hogy ki kicsoda. Ez így ment egészen két óráig. És másnap reggel mentünk dolgozni. Amikor hazajöttünk, folytattuk a táncolást.

pikus... – Mindenfélét mondott, és csak locsolta őt vízzel. Volt neki egy köténye is, ami úgy nézett ki, mintha csupa vér lenne. Aztán ki akarták vinni a teknőt, ami egyszer csak megbillent. Hát ez nagy mulatság volt. Így fejeződött be a farsang.

Másnap, hamvazószerdán a legények egy téren beástak egy élő kakast a földbe. Bekötötték egymás szemét, és így kellett levágniuk a kaszával a kakas fejét. Akinek sikerült, az hazavihette és megfőzhette a kakast. Ezután harmonikával elmentek azokhoz a lányokhoz, akikkel a bálban táncoltak. Ők ruszlival és kvarglival kínálták a legényeket, akik a sok bortól olykor megfélemlítettek a böjtről, és bizony kolbászt is ettek.

A gyerekeknek is rendeztek farsangi bálakat. Azokba a házakba, ahol több hely volt, meghívtak egy harmonikást, hogy a gyerekek is táncolhassanak. A gyerekbálra a szülők különféle süteményeket (farsangi fánkot, flézlit) és innivalót vittek. Amíg a gyerekek szórakoztak, a szülők kintől nézték őket.”

„Fosching, tei woar stoag schei. Olli Samstog worn pölö. Jeder hot taunzt. Hinde uns san ti webö kstandn, hams olöve gfrog: wer isn theis, wer isn theis? As leitzi pö woar as Fewerkepö. To sama scho gstandn am poard, bis ti panda ekhaut hot. To is schei afkranzlt kweist. Foschingssundog sa ma hamkhuma vom Fewerkepö und am Foschingsnamitog sa ma scho wieder tanzn kangö.

Und in de Früo sama aufkstandn und oar-vedn kangö. Wenn ma san hamkhuma, ham ma wedergetanzt. In Dienstag is ta Fosching gwest. Mir san wieder ins Wiertshas kangö und um öf uor hots aufgfangt ti Fosching pigrobn. Hams procht en trauk, nod hot sich ane eniklegt und er is ta tautni kwest. Ta Simandli (Nick Marci bácsi) Vaider woar te pfoarrer. Er hot aufgfangt zöm Eweche: – Hokus, pokus, pikus... – To hot er a fiedö khot, a wes fiedö um und theis woar kanz fui mit pluot. Theis woar stoag schei. Thei hams ktrogn. Nod auf amoi, wie sie ktrogn ham, auf amoi is ti trukl kriet. Tavei hams se niedergstölt, nod is thei raskhumma, thei wu trin woa. Na, woars vorpe. Is kweist in Aschermittwoch. In Aschermittwooch tan hams in kokas enksert, theis grobn hams se ausglosn, is aner khuma mit de saings, und them hams ti augn zupotn khot und thei hot misn sao laong rumsaugn, pis in kokas erwischt hot. San fü parand gwest, theis woar ja sao khomödie. Thei wu erwischt hot, thei hat khöne hamneimö und tan ham kaocht.

Und danoch sans zu de maln kangö. San ti purschn kangö mit de Harmonie zu die Maln, zu them mit them wo sie ktanzt ham. Sans von an mal zöm andrn kangö und hams rustl und kvargl keisn und We gtrunkö. Thei, wo schon knug ham khot, thei hom ti protwirst keisn. Vom Fosching bis zu di Aostern woar nix. Theis woar semü stoag schei. Sauwos khummt nimmermehr!

Sax Ibolya

Fotók: Izsák Annus néni, tűzoltóbál a Herbszt kocsmában (1950-es évek vége, '60-as évek eleje)

Regrutabálba csak a regruták mehettek. Ők felkértek egy lányt, hogy menjen velük a bálba. A kiválasztott lányt el kellett kérni a szülőktől is. Amikor hozzám jött a fiú a következőt kérdezte: – Ressi pazl, Juri vaider, khaur i ti Nani kriegn zu dn Pö khe? (Rézi néni, Gyuri bácsi, elmehetek a Náncsival a bálba?) A szüleim erre természetesen igen-

Farsang kedden volt a farsangtemetés. Ezen a napon a férfiak beöltöztek nőnek: szoknyát és kendőt vettek fel. Este 11-kor behozták a kocsma közepére egy teknőt, amelybe valaki belefeküdt. Úgy hozták, mintha egy igazi halottat vinnének. Volt egy pap is, a Simandl (Nick Marci bácsi) bácsi, ő beszentelte a 'halottat': – Hokus, pokus,

Feltáruuló értékeink

Hagyomány és funkció

A Fő út 86-os szám alatti épület újabb szép példája annak, hogyan lehet egy öreg házat a vörösvári építkezési hagyományokat is figyelembe véve felújítani úgy, hogy a mai igényeket kielégítse és üzletként is funkcionáljon. Gábor Gyuláné és férje örökölték a házat, és elhatározták, hogy csak belülről változtatnak rajta, egyébként megtartják eredeti formáját. A feleségnek sok emléke fűződik hozzá, a férj pedig szenvedélyesen gyűjti a régiségeket már tizenöt éve. Ő vezet végig a házban, s közben egy régóta dédelgetett tervébe is beavat.

„Amikor belépünk a kapun, a ház mögött látjuk a templom tornyát. A ház színe ugyanolyan sárga lett, mint a templomé. A látvány önmagáért beszél. Egyébként is a sárga hagyományos színnek számít Vörösváron a zöld és a fehér mellett. Pótoltuk a hiányzó tetőcserepeket és felkerült a díszítoszalag is az esőfogóra. Az udvarról a konyhába jutunk, itt és az innen nyíló tiszta szobában is meghagytuk a nagyszülők búto-

rait, dísztárgyait. Az ablakokat, ajtókat, fehér selyemfényű festékekkel mázoltuk át. Az utca felőlieket zöldre. A fehér függönyök, terítők, ágytakarók is régiak. A petróleum függőlámpákat én hoztam ide, persze ma már villanyégővel működnek. Mivel a konyha kicsi, szeretnénk összenyitni a szo-

bával, és onnan egy kertre néző hálószobát hozzáépíteni. Itt annak idején két család lakott, az utca felé is volt két szoba. Ezekből alakítottunk ki egy üzlethelyiséget. Az egyik ablak helyére betettünk egy utcára nyíló ajtót, amelynek két szárnyán az üveg-vitrin szolgál majd kirakat gyanánt. Szeretnénk, ha végre méltó helyre kerülne a gyűjteményem darabjai, és ebben az üzletben kisbútorokat, apró tárgyakat, festményeket és egyéb régiségeket nézhetnének meg és vásárolhatnának azok, akiket érdekel. Keletkezett egy elég nagy falfelület az üzletben, amelyen szívesen helyt adnánk a környékbeli művészek képeinek. Sok tervünk van, ami még megvalósításra vár. De a legfontosabb már megvan, ez a ház a Spiegelberger család – hét gyerek, tizenöt unoka és a dédunokák – találkozóhelye marad, nem csak az emlékekben őrizgetik a régi kedves otthon.

A munkálatok elején, amikor az egyik ajtót kibontottuk, találtunk a földben egy lópatkót, bízunk benne, hogy szerencsét hoz.”

Temesvári Anna

Élő múzeum a Kápolna utcában

„Wir haben uns ein Gut erschafft, aus uns'ren eigenen Kraft”

A fenti mottó alapul véve a Pilisvörösvári Hagományörző Egyesület nevében szeretettel kérem minden kedves Polgártársunkat, lehetőségeikhez képest legyenek segítségünkre, hogy közel egy évtizedes küzdelem után régi tervünket megvalósíthassuk.

Mindenekelőtt ezúton is szeretnék köszönetet mondani a polgármester úrnak és a Képviselő-testület minden tagjának, hogy a Kápolna u. 1. sz. alatti – jelenleg befalazott – épületrészt e cél megvalósítására rendelkezésünkre adták. A magántulajdonban lévő részt Egyesületünk 1999-ben megvásárolta.

Őseink példájára összekuporgatott pénzünk azonban a vételár előteremtésével elfogyott. Mivel nincs semmilyen bevételi forrásunk, az épület tatarozásához kérjük minden jó barátunk segítségét.

A városban körül tekintve sok helyen látunk elfekvő, megmaradt építési anyagot, úgymint téglát, cserepet, faanyagot stb. Ezeket szívesen elfogadnánk, hiszen idővel úgyis tönkremennének (Pl.: cement, mész, festékanyag stb.)

Az épület eredeti terveink megvalósítására elsősorban az iskolás gyermekek számára, de közvetve a lakosság szolgálatára szeretnénk be rendezni.

A múzeum szomszédságában gyakorlati tevékenységet szeretnénk folytatni: például kenyérsütés, régi nép ételek elkészítése és megtanítása, barkácsolás, a múzeumban látható hagyományos játékok, babák elkészítése stb. Reméljük, hogy itt mód nyílna a nyelvjárás valamilyen mértékű elsajátítására is, miközben az idősebbektől megtanulunk főzni, sütni, kézimunkázni, énekelni.

Hisszük, hogy a közösen vállalt munka – esetenként akár csak néhány órás besegítéssel – megsokszorozott örömet eredményezhet. Örülünk, ha a felső tagozat és a gimnázium növendékei is részt vállalnának ebben.

Tevékenységünk által nemcsak a sok értékes tárgyat szeretnénk megmenteni, hanem az őseinktől örökölt erkölcsi, munkaerkölcsi és kulturá-

lis értékeket is szeretnénk átadni az ifjabb generációknak. Reméljük, hogy sor kerülhet az évek hosszú során sok fáradsággal és anyagi ráfordítással készült dia- és videofelvételek közkinccsá tételére is, melyek szintén városunk hétköznapi-iba és ünnepeibe engednek betekintést hagyományaink ápolását illetően is.

Mindennemű támogatás bejelentését kérjük a 330-162-es telefonon (Gromon Andrásné, Mici néni) vagy a Tájházban (kedd, csütörtök, szombat 4-6 óráig.) Szíves jóindulatukat kérjük, és előre is köszönjük.

Gromon Andrásné elnök

Gratulálunk

Fogarasy-Fetter Mihály úrnak!

Örömmel értesültünk a Vörösvári Újság 2001. februári számából, hogy megkapta a magyarországi németek legmagasabb kitüntetését, az „Arany kitűzőt”. Tudjuk, hogy ezt a kitüntetést nagyon nehéz kiérdemelni, és csak azok kaphatják meg, akik különösen sokat tettek a hazai németiség anyanyelvének, kultúrájának, identitástudatának megőrzésében, a hagyományok ápolásában.

Kedves Miska bácsi! Ezeknek az elvárásoknak Ön mindenben 100 %-on felül megfelelt. Csak gratulálni tudunk a Pilisvörösvári Német Nemzetiségi Önkormányzatnak, hogy Önt erre a kitüntetésre javasolta, ezzel is elismerve több évtizedes munkásságát Vörösvár történetének és néprajzáinak kutatásában.

Örülünk a kitüntetésnek, mert úgy érezzük, hogy ezzel az elismeréssel a pilisi régiót is jutalmazták. Vegye úgy, hogy mi, piliscsabai svábok is büszkéek vagyunk kitüntetésére.

A Piliscsabai Német Kisebbségi Önkormányzat és a Piliscsabai Német Kulturális Egyesület nevében kívánunk Miska bácsinak és kedves feleségének további békés, boldog, egészségben gazdag éveket. Kérjük, ne hagyja abba a munkát, mert szeretett városának továbbra is szüksége van az Ön történeti kutatásaira.

Ay Tiborné elnök, Bálint József, Priegl Sándor, Spielmann József, Tházer Pálné önkormányzati tagok, Gáspár Ferenc egyesületi elnök

Kedves Miska bácsi!

„Mindannyiunk számára van a világom egy pont, ahol otthon vagyunk. Egy hely, amely különbözik minden más helytől. Nem azért, mert a legszebb, a legjobb, a leggazdagabb, hanem mert ott születünk, mert ott nyugszanak őseink, mert annak a helynek a nyelvét, szokásait, dalait, útjait, útvesztőit ismerjük. Mert magunkba szívtuk az anyatejjel az illatát, legyen az a falu szénaillata, vagy a város füstje.” (Sass Erzsébet)

Az Ön számára Vörösvár, svábosan Werischwar marad az a hely, amelyért annyit tett és harcolt. Nem hiszem, hogy a most Vörösváron élők közül van olyan ember, aki jobban ismerné a város történetét.

Ön azt írja könyvének bevezetőjében:

„Munkámhoz kevés segítséget kaptam, ezért nem sikerült úgy, ahogy szerettem volna. Örülök, ha valaki ezt a munkát folytatná és tökéletesebbé tenné.”

Kedves Miska bácsi!

Ez a könyv nem szorul tökéletesítésre, ez a könyv úgy jó, ahogy megírta. És tudja miért nagyon kiváló a könyve? Mert a szülőföldjéről, az őseiről, azokról az emberekről írt, akik évszázadokon keresztül szorgalmasan dolgoztak, felvirágoztatták Vörösvárt, rangot adtak munkájuk révén a községnek.

Én büszkén mondom, kerüljön az Ön neve bárhol szoba, baráti körben, hogy húsz éven át szomszédja voltam férjem családjáé révén. Miután eladtuk férjem szüleinek a házat, változatlanul azt mondom, hogy Fogarasy Miska bácsi a „mi szomszédunk”, és az is marad, amíg mi élünk.

Kívánok Önnek családom nevében békés, boldog öregséget és jó egészséget. Szeresse továbbra is szülőfaluját – pár év óta városát – Pilisvörösvárt, és ne felejtse el: aki szeret, hasonlít a halhatatlanokhoz, mert másokban él.

Ön, Miska bácsi örökké él majd könyve révén a vörösváriak és minden környékbeli ismerőse szívében.

Bálintné Schweifer Zsuzsa

Vágási András

A GRUND

III. rész

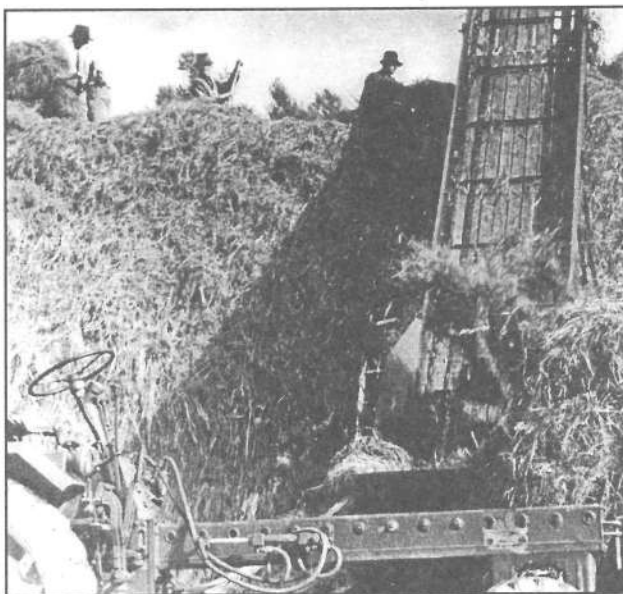
Hajnalban a gépek zajára ébredtem. A szomszédban megindult a cséplés. Kipattantam az ágyamból, s olyan sebességgel ugrotam ki az ablakon, amely a kertünkre nyílt, hogy a ruhatáram legszebb darabját, a glottgatyámat is majdnem elvesztettem. Átrohantam a GRUND-ra, s felmástrom a palánkra. Óriási csatazaj volt, ahányan voltak, annyian kiabáltak az udvaron, gyere ide, menj oda, míg mindenki meg nem találta a helyét. Aztán már csak a Hoffer traktor pöfögő hangját és a cséplőgép hullámzó skáláját lehetett hallani. Mivel én laktam a legközelebb, én értem a GRUND-ra elsőnek. Néhány perc múlva a Prohászka Ferkó torzonborz feje tűnt fel a tér sarkán. Ferkó felmászott mellém, s rögtön azzal kezdte, hogy ma itt alszunk a szalmán. A tulaj éppen felénk indult egy vasvillára való szalmával, mivel itt akarta kezdeni a kazalrakást, ahol mi voltunk. Mindjárt meg is kérdeztük, hogy itt alhatunk-e ma éjszaka a szalmakazal tövében. Beleegyezett, azzal a kikötéssel, ha segítünk a munkában.

Nekünk sem kellett több, beugrottunk a palánkról az udvarba, s megpróbáltuk magunkat hasznossá tenni. A Ferkó vasvillát ragadott, én meg segítettem a zsákok száját kötözni. Emlékszem, a kötöző zsinórok végén kis négyszögletes falapok voltak, hogy miért, azt a ma napig sem tudom. Közben figyeltem a cséplőgép tetején dolgozókat. Az egyik ember megfogta a lenről feladott kalászos-kötegeket, átadta a másíknak, aki kibontotta a rajtuk lévő kötést, és átadta a harmadíknak, aki az etetőszájon keresztül a gépbe eresztette. A gép ilyenkor mindig felbűgött a rászakadt

munkától. Egyik oldalán a szalma, a másik oldalán meg a kicséplelt búza jött ki kis csatornákon, amelyekhez a zsákokat is erősítették.

Még alig virradt, mikorra már az összes barátom megjelent a gép körül. A Krammer Géza gereblyézett, a Mirk Marci meg a Halbauer Pista ketten cipelték a kalászos kötegeket a feldobókhoz. Úgy belemerültünk a munkába, hogy még reggelizni is elfelejtettünk hazamenni. Körülbelül dél felé végeztünk. Jóleső fáradtsággal indultunk haza. Úgy beszéltek meg, hogy kettőkor találkozzunk itt, a palánknál.

A megbeszélte időben már rengeteg gyerek volt a téren. A cséplőgép zaját a fél faluban lehetett hallani. Nem csoda, hogy

ennyien összegyűltek. A barátaim is itt voltak már mind. Mivel mindannyian koszosak voltunk a munkától, nem is volt vitás, hogy először a Slótyire megyünk. Szokásunkhoz híven futásnak eredtünk, s meg sem álltunk a tóig. Délután öt óra felé indultunk haza. Útközben a Ferkó meghívott hozzájuk uszonnára, mivel a pesti rokon lányok is szerették volna, ha még egy délutánt együtt töltenénk. Kicsit bizsergett a gondolattól a fülem. Igyekeztem magam kicsinosítani, s

átmentem hozzájuk. Jól éreztem magam köztük, de fél hét felé a Ferkó már nagyon be volt sózva. Azt mondta, hogy már indulunk kéne, hogy előkészítsük a kint alvást. Így hát befejeztük a beszélgetést.

A szalmakazal körül már ott voltak egy páran. Mindenki igyekezett lefoglalni a maga helyét. Mi is kijelöltük a magunkét. Közben a gazda elmondta szigorú feltételeit.

Csodálatos volt a friss szalma illata. Sohasem felejttem el. Egy darabig beszélgettünk még, aztán lassan mindenki elaludt mellettem. Én nem tudtam elaludni. De nem is akartam. Csodálatos volt ez az éjszaka. A csillagok úgy ragyogtak az égen, ahogy talán még soha. S én úgy éreztem, hogy most az egész világ az enyém. Itt voltak mellettem a barátaim, éreztem a szalma illatát, a csillagok nekem ragyogtak, s itt volt mellettem a GRUND. Játzóterünk és a boldogságunk forrása. És hátra volt még a vakáció fele.

Néztem a csillagokat, s ekkor még nem tudtam, hogy utoljára ilyen felhőtlen a nyaram. Ekkor még nem tudtam, hogy minden megváltozik körülöttem.

Egyik nap észrevettük, hogy a GRUND Szeffü utcai részén építőanyagot pakolnak le. Keserű lett a szánk íze. Tudtuk, hogy a GRUND-nak vége. És elmúlt a vakáció is.

Ismét a Vásár téri iskola padjában találtam magam. Kinéztem az ablakon, de a kis rigót nem láttam sehhol. Lehet, hogy lent az avarban tanított a fiókáit kukacot keresni.

Az osztályban a tábla mellett volt egy naptár. 1956 szeptember 1-jét mutatott.

Aztán jött 1956 vége, amely az én Prohászka Ferkó barátomat felkapta, s egészen Párizsig repítette. Sokáig nagyon hiányzott.

A következő évben mi is végeztünk a nyolcadik osztállyal. Ki-ki ment a maga útjára, s lett egy-egy láncszemévé ennek a világnak.

(Vége)

Rákosi a fogolytáborban

Igen? Maga vörösvári” – derült fel az arca későbbi „bölcs vezérünknek”

Bruckner György 1944 áprilisában vount be katonának. A kiképzés után először a román határ közelében lévő Elekre, majd Aradra vezényelték őt. Szeptember végén esett hadifogságba.

„A hadifogolytáborban egy ízben minden ezredből kiválasztottak egy katonát és elvitték az orosz katonai parancsnokságra. A mi ezredünkben rám esett a választásuk – meséli a ma 76 éves egykori hadifogoly. – Amikor megérkeztünk, bevezettek egy terembe, ahol magas rangú katonatisztek ültek az asztal körül. Egyikőjük maga Zsukov marsall volt. Egy civil ruhás férfi is volt

köztük, aki meglepetésemre magyarul szólt hozzám. Megkérdezte tőlem, ki vagyok, hová való vagyok.

– A nevem Bruckner György és Pilis-vörösváron lakom – válaszoltam.

– Igen? Maga pilisvörösvári? – derült fel az arca az idegennek. – Én meg budapesti vagyok. Most Moszkvában élek, a feleségem orosz asszony.

Felírta e nevemet, címemet, és még jó darabig elbeszélgettünk. Az orosz tiszték arról faggattak, tudok-e valamit a magyar hadsereg katonai terveiről. Ezekre a kérdésekre azonban nem tudtam válaszolni.

Csak a kihallgatás után tudtam meg,

hogy az a magyar ember, aki kérdezgetett, nem volt más, mint Rákosi Mátyás.”

Bruckner Györgyöt a kihallgatás után Szibériába vitték hadifogságba.

1944 októberében az oroszok repülőről röpcédulákat szórtak le Vörösváron, a Templom tere. A röpcédulák szövege a következő volt: „A magyar kormány megakadályozza, hogy a Vörös Kereszt közvetítse a hadifoglyok levelezését. Ezért a Szovjetkormány ezen az úton teszi lehetővé, hogy a hadifoglyok hozzátartozóiknak életjelt adjanak.” A röpcédula 16 magyar hadifogoly nevét sorolta fel, köztük Bruckner Györgyét is.

Bruckner György 1945 szeptember 6-án érkezett haza Magyarországra. Az egykori szibériai hadifogoly ma a németországi Schwaikheimben él.

Fogarasy Attila

„Davaj csaszi!” avagy „Az összes maguknál lévő vagy eldugott, svájci gyártmányú, cifferblattos karórákat szedjék össze, és hozzák ide!”

Általános iskolás koromban hallottam először ezt a két szót: „Davaj csaszi!” Mint-hogy tanulmányaimban az orosz nyelv elsajátítása is szerepelt, le is tudtam fordítani. E két szó történelmi szövegkörnyezetét azonban nem az iskolában ismertem meg – ott mást tanultam a felszabadító szovjet hadsereg katonáiról –, hanem a családban óvatos, elejtett megjegyzésekből. Egészeben csak később állt össze a kép: nagyapám eldugott zsebórájáról, amit nem tudtak „felszabadítani” a kutakodó szovjet katonák. Most e zsebórát ereklyeként őrzöm szekrényem mélyén. Legutóbb akkor vettem elő, amikor **Juth Károly** visszaemlékezéseit olvasva egy hasonló történetre bukkantam. Némileg rövidítve adom most közre ezen írást abban bízva, hogy lesz még módunk a ma Svédországban élő egykori vörösvári polgár önéletrajzából a későbbiek során is idézni. (A Vörösvári Újság 2000. januári számában olvashattunk már egy írást Juth Károly tollából Karácsony a fogolytáborban címmel.)

„Budapest népe lelkileg is és testileg is felkészült az ellenség bevonulására, ami már napokon belül esedékes volt. Akinek módja volt erre, még az ősz folyamán vándorbotot vett a kezébe, és elmenekült. Választva a bizonytalanul a biztos rossz helyett. A légópincében összezsúfolt emberek legfőbb témája az oroszok várható látogatása lett.

A senki által sem kívánt látogatás – ha az emlékezetem nem csal – január 17-ének reggelén történt. Az óvóhelyünkre vezető lépcső felől lépések zaja és beszéd moraja szivárgott be egyre erősebben, majd a falusi kocsmajárához „illő” módon kivágódott az ajtó, és a bejáratban három orosz katonát jelent meg. Közülük kettőnek a már általunk jól ismert dobtaras géppisztoly – mi gitárnak neveztük – lógott a vállán. Fegyverüket a pincelakókra szegezték. A harmadiknak nem volt semmiféle lövöldözésre alkalmas fegyvere.

Megálltak az ajtóban. Marcona képük vigyorra torzult, és végignézték az alaposan megrémült embereken. Senki sem tudta, hogy mit csináljon. (Csak zárójelben számom közbe: én tudtam volna, de az egyenértékű lett volna az öngyilkossággal.) Akadt a pincelakók között olyan is, aki megkockáztatta, és egy jónapotot dörögött feléjük. Megfigyeltem, hogy egy fiatalasszony jobban magához szorította öt éves kisfiát.

Ezt a végtelenül hosszúnak tűnő halotti csendet a fegyvertelen orosz szakította meg. Kifogástalan magyarsággal beszélt. Szó szerint idézem, amit mondott, mert szavai örökre megragadtak bennem:

– Az összes maguknál lévő vagy eldugott, svájci gyártmányú, cifferblattos karórákat szedjék össze, és hozzák ide! – adta ki az utasítást ellentmondást nem tűrő hangon.

Mit volt mit tenni: a jelenlévők összekaparsztak hat-nyolc karórárt, és odavitték az

utasítást kiadó szárazföldi kalóznak. A magyarázul beszélő orosz az órákat egy koszos zacskó mélyébe sülyesztette, amiben már saccolásom szerint – korábbi vizitációik eredményeképpen – legalább háromszor ennyi elrabolt óra kegyeggett.

Így kezdődött a sokak által olyan hönöhajtott felszabadulás. Nem volt síró gyerek simogatása, és csokoládéval való vigasztalása. Egyik dicső szovjet katona sem nyitotta ki a kezében szorongatott zsákot, hogy legalább egy fél veknit odavessen a merev ujjakkal kezüket tördelő, kiéhezett, sovány embereknek. Nem élelmiszert hoztak abban, hanem vittek. Mindent, ami csak a kezükhöz ragadt. Teljesen lényegtelen, tudják-e majd valamire használni, vagy a legelső utcasarkon megszabadulnak a zsákmányuktól, mert terhes a cipelése. Kizárólag csak az volt a céljuk, hogy elvegyék azoktól, akiknek az valamiért kedves volt.

Semmi kétség sem fért hozzá, hogy az óvóhelyeken tartózkodók mind egy szálíg rohadt, kurva fasiszták voltak, akiket mindenüktől meg kell fosztani.

Én megtartottam az órámat. Nem volt világitó számlap, de ha az lett volna, akkor sem adtam volna oda nekik. Csak erőszakkal foszthattak volna meg tőle.

Egyik pincebeli lakótársam újságírással ütötte agyon az idejét, még az ostrom alatt is. Gyakori beszélgetéseink során egyértelművé vált, hogy baloldali gondolkodású. Politikai meggyőződését mások előtt sem nyíltan, sem pedig burkoltan nem hangoztatta. Amikor a szovjet katonák berontottak a pincénkbe, némi titkos meglepetést véltem felfedezni az arcán, ami az órabegyűjtés során egy kicsit megváltozott.

Az óráját egyébként ő sem szolgáltatta be hadisarcként. Eldugta, de látogatóink távozása után ismét felcsatolta a karjára.

– Te sem adtad oda az órádat? – kérdeztem tőle. – Ha véletlenül „arra vetemednek”, hogy megmótoznak minket, akkor most nem hengeghetnél vele. Vételárként néhány kiadós pofont kaptál volna.

– Állandóan túlzásokba bocsátkozol, öregem – jegyezte meg –, persze, hogy nem adtam oda nekik. – Közben feltúrta szürke pulóverének ujját, és megmutatta az arany Doxáját. – A huszonegyedik születésnapomra kaptam anyámtól. Azóta éjjel-nappal a karomon van. Nem hiszem, hogy akadna az orosz katonák között olyan elvetemült, aki elvenné tőlem, ha megmondom neki, hogy milyen kedves emlék. Drága anyámtól kaptam.

– Én meg nem hiszem, hogy sértendő anyád emlékét, ha egy kis időre átmenetileg szakítanál ezzel a szokásoddal – tanácsoltam neki. – Nem vagyok benne biztos, ha egyikük meglátja ezt az értékes karórárt, akceptálná egyéni érzéseidet.

Baráti figyelmeztetésem ellenére továbbra is a karján tartotta az óráját. Az első „felszabadító” hullám után azonban megérke-

zett a második is, így jóslatom beteljesülésére sajnos nem kellett sokáig várni. Újabb látogatóink részeként voltak, messzire búzlódtak a seprópálinkától.

– Nyemci jeszt? – kérdezte egyikük. Mindenütt németeket kerestek, de mivel természetesen nem találtak, rátértek jövetelük valódi céljára.

– Csaszi jeszt? Davaj csaszi! – ordították teli torokból.

Odamentek mindenkire. Először az egyik, majd a másik karján húzták fel a megrémült emberek kabátujját. Az én órámat nem találták meg, mert még időben becsúsztattam az ágy alatt meghúzódó cipőmbé. Tökfejű ismerősöm viszont nem vette le a karjáról az emlékként kapott arany Doxát. Természetesen a vele foglalkozó zabráló oroszoknak szűrt, és irtalmatlanul ráripakodott: – Davaj csaszi! Davaj! Bisztra, bisztra! – ordította fél araszról a szerencsétlen áldozat arcába.

Az óratulajdonos szabadkozott. Beszélt magyarul, németül és még néhány szlovák szót is elmondott, de minden hiába volt. Tiltakozása eredménytelen maradt, mert a felszabadító szovjet katona ráirányította géppisztolyát az ellenkező újságíróra, és közvetlen közélről ordította a vergődő páciens képébe: – Davaj csaszi! Joptvoje maty!

Ismerősöm szó nélkül lecsatolta féltett karóráját a karjáról, és átadta neki. A hősi felúrta gimnasztyorkájának ujját, és a már ott díszelgő legalább féltucatnyi óra mellé odacsatolta hetediknek a legújabb szerzeményét. Micsoda gyűjtőszervenvedély!!!

Amikor a katonák (vagy inkább rablók?) elmentek, és becsukódott mögöttük az óvóhely ajtaja, a szerencsétlen, pörül járt ember odajött hozzám: – Igazad volt – jegyezte meg alig hallható hangon. – Nem hittem volna, hogy ilyen is megtörténhet. Ha vége lesz a nagy felfordulásnak, és az újságom ismét megjelenik, az első számok egyikében feltétlenül megírom ezt a sajnálatos esetet. Mindenképpen tudomást kell a világnak szerezni arról, hogy milyen túlkapasok történtek. Remélem, elcsipik majd a tolvajt. A parancsnoka biztosan utánajár, hogy hogyan tett szert ilyen értékes holmira. Melátod, hogy bocsánatkérések között visszakapom.”

Eddig az idézet. A választ – bár a történetnek eme szálát Juth Károly nem szövi tovább – mindenki sejtetheti: a naiv újságíró ismerős valószínűleg soha nem kapta vissza az óráját, s főleg nem kértek bocsánatot tőle. Az már egészen bizonyos, hogy az esetet nem írhatta meg újságja számára. A sajtószabadság nem szármalyhatott túl a történelmi rácsokon. De nem is kellett, hogy írjon róla. Mindenki tudott az orosz katonák óráéhségéről. Kevés olyan szlogenje van a magyar történelemnek, amely ennyire tömören, lényegre törően jellemez egy korszakot, a felszabadítás-elfoglalás cseberből-vederbe korszakát, mint a „Davaj csaszi!”

Amin persze ma már nevetünk, viccek, kabarétréfák, slágerek („Báj, báj, Szása!”) poénja. Jól van ez így. A történelem akkor jó, ha már nevetni tudunk rajta.

Még szerencse, hogy kitűnő humorérzékünk van...

Fogarasy Attila

Szabadidőpark vagy horgászparadicsom?

Örömök és gondok az öt tó partján

A vörösvári szénbánya sok száz ember megélhetését biztosította egészen a második világháború kezdetéig. A készletek ekkorra kimerültek, a járatokba nagy teljesítményű szivattyúkkal föntről homokot mostak be. Hatalmas gödrök keletkeztek ennek következtében, amelyek vízzel töltődtek fel. A bányatavakba nem sokkal később halakat telepítettek, s megjelentek a partokon a horgászok. Ma közel fél ezren hódolnak e természetközeli sportnak, időtöltésnek, szenvedélynek Vörösváron, az öt tó környékén.

A vörösvári pecások kezdetben a Nagybudapesti Horgászegyesülethez tartoztak, helyi szervezetük 1957-ben alakult meg. A Pilis-vörösvári Horgászegyesületnek jelenleg 485 tagja van.

Havas Ferencet, az egyesület elnökét egy hideg, szeles februári vasárnapon keresem fel. Bányatelepi házában egymás kezébe adják a kilincset a sporttársak: tagdíj-befizetési nap van.

– 19 ezer forint az éves tagsági díj, belépés-kor pedig meg kell fizetni az 50 ezer forint haltelepítési díjat is – kapok tájékoztatást a tagság feltételeiről. – Persze csak az léphet be az egyesületbe, aki letette a horgászvizsgát. Ennek a sportnak szigorú szabályai vannak, a természetnek felelősséggel tartozunk. Mindenki-nek tudnia kell, melyek a védett halak, mikor mit lehet horgászni, mennyit lehet kifogni. Aki nem tartja be a szabályokat, kemény büntetés-re számíthat...

Mintegy végszóra toppan be ekkor terepszínű ruhájában, távcsővel a nyakában Sajtosi János halőr. A lelkes természetvédővel és tevékeny közösségi emberrel először találkozom ebbéli múltomban. Az elnök szavait bizonyítandó oldaltáskájából előhúzza az „Amit a horgásznak tudnia kell” című kézikönyvet, és az orrom alá dugja.

Az ember mindig tanul valamit. Őszintén bevallom, nem tudtam, hogy vizsgát kell tenni „horgásztanból”. Pedig jó, hogy így van, bár csak természetjárásból vagy hulladékkezelésből is azt kéne tenni, biztosan nem lenne olyan reménytelenül szemetes a város környéke.

Jánost arról kérdezem, milyen halak vannak a tavakban.

– A békés halak között elsőknek említendő a ponty és az amur, majd a keszeg- és kárászféle. A compót fokozott védelemben részesítjük, mert erősen lecsökkent az állományuk, 25 cm-nél nagyobb példányt lehet csak kifogni. Nem nagyon szeretjük viszont a busát. Nem volt túl szerencsés, hogy ezt a halat betelepítették Magyarországra, mert hatalmasra megnő, és elfoglalja a nemes halak életterét, ráadásul planktoné, ezért csalival nem is lehet kifogni. A ragadozó halak pedig: csuka, süllő, balin és persze van harcsa is...

Elég szóba hozni ezt a halat, és Ferenc már is csóválni kezdi a fejét:

– Sok bajunk van a harcsákkal, mivel a tavak viszonylag kis mérete miatt nálunk csónakos horgászat nincsen, a parttól pedig csak nagyon ritkán tudunk egyet-egyét kifogni. Van is nálunk egy szabály: aki egy 10 kilónál nagyobb rablólhalat kifog, egész évben ingyen horgászik.

Autóba ülünk és elindulunk a tavak, vagy ahogy a helyiek mondják: a Slötyi felé. Sajtosi János szolgálati kerékpárjával követ minket. Sorban útbá ejtjük mindegyik tavat: Nagy-, Kacsá-, Pálya-, Kornéli- és Cigány-tó.

Mindegyik tó partján megállunk és körülnézünk. Kegyetlenül hideg szél fúj, a parton itt-ott mégis emberek állnak-ülnek horgászbot-tal a kezükben. Nem zavarja őket a cudar időjárás.

A Cigány-tónál Sajtosi János igazolat egy horgászt. Mindent rendben talál, a fiatal férfi

– Minden a legnagyobb rendben! – nyugtázza elégedetten Sajtosi János halőr

nem tagja az egyesületnek, napijegyet váltott. Halat ugyan még nem fogott, kicsit zsörtölődik is, hogy nem is éri meg igazán...

Egy másik stégnél büszkén mutatja fel a horgász a zsákmányát. Némi öröm itt is vegyül az örömben, a tó vámat szedett: elnyelte mobiltelefonját.

A tavak partján zöldre festett bódék sorakoznak mindenütt. Vannak egészen csinosak, de nagyon elhanyagoltak is. 160 van belőlük összesen. Nem mindenki látta és látja őket szívesen itt. Szerintük le kellene bontani mind egyiket, a tavak környékén pedig szabadidő parkot kellene alakítani, sportolási, fürdési és csónakázási lehetőséggel.

– Az egyesület 1985-ben megállapodást kötött az akkori tanáccsal a bódék megmaradásáról. Aki le akarja bontani, kártalanítsa a tulajdonosokat. Méghozzá, piaci érteken. Hozzáteszem, nem ritkaság, hogy egy-egy bódé többszáz ezer forintért cserél itt gazdát. Fontos elmondanom, hogy a bódék tulajdonosai gondoskodnak a partvédelemről. Ha ők nem lennének, már mindenütt alámosta volna a víz a partot. Szabadidő park? Butaság. Tudhatnák, hogy bányatavakban szigorúan tilos fürdeni, a korcsolyázás szintén meg van tiltva. Csónakázásra pedig nem lehet átalakítani ezt az öt tavat, mivel nem azonos a vízszintjük.

Sajtosi János hozzáteszi, hogy félti a tavak gazdag állatvilágát is a turistáktól. Vadkacsák, mocsári teknősök, fácánok költőhelyeit rejtik a Cigány-tó környéki kisebb tavacsák és a nádasok. Sokkal inkább egy arborétumszerű parkot kellene itt létrehozni, ami a kiváló mezőgazdász, Rozovits Ferenc ötlete volt. Annál is inkább, mivel egy 1997-es rendelet a tavak

környékét 150 méteres körön belül védetté nyilvánította.

Elgyalogolunk a vastag sárban a teknősök kedvenc tavacsájához. Hirtelen egy irtatlan, félig a mocsárba süllyedt betontömb bukkan elő. Ez volt a szivattyúház – mondják kísérőim –, innen nyomták az iszapot a bányába.

A kopasz fák között a földön itt-ott szemétkupacok éktelenkednek. Az egyesület állandó harcban áll a szeméttel. – A környékbeliek közül sajnos egyesek szeméttelnek tekintik a tavak környékét, mások pedig gyűjtőhelynek – sóhajt Ferenc. – Minden fémből készült tárgyat ellopnak, így a bódék alumínium tetejét is. Ha nincs mit elvinni, vandálkodnak. Mindent széttörnek, bedobálnak a vízbe. Néhány bódét fel is gyújtottak már. A tulajdonosok rengeteget bosszankodnak emiatt. Volt, aki egyszerűen szétszedte csinos kis faházikóját és „elhajózott békésebb vizekre”. Néhány csibész gyerek több száz ember pihenését, szórakozását teszi tönkre...

Gyalogtúránk alatt útbá ejtettünk már néhány olyan védművet, zsilipet, összekötő árkot, amit az egyesület épített ki. Most is utunkba akad egy szűrő: két betontömb közt vastag, lyukazott fémlemez.

– Mai árakon 200 000 forintba is belekerülne egy ilyen. Az elmúlt évtizedek beruházásai, a haltelepítésekkel együtt több tízmillió forint értéket tesznek ki. Igaz ez a mi véleményünk, és nem az önkormányzaté – mondja Ferenc.

Az Önkormányzat mindmáig nem tudott megegyezni az egyesülettel a halászati jogról. Amennyiben az önkormányzat magához szeretné vonni e jogot, kárterítést kellene fizetnie az egyesületnek az elmúlt évtizedek beruházásai után. A horgászok erről inkább lemondának annak fejében, hogy még 15 évig ők hasznosíthatják a bányatavakat. A polgármester szerződéstervezetét azonban az egyesület legutóbbi közgyűlése elutasította, nem tartván számukra megfelelőnek annak feltételeit, egyben felhatalmazta a vezetőséget a további tárgyalásokra. Így hát most egyelőre a róka fogta csuka, csuka fogta róka esete forog fenn – hogy stílusosan fogalmazzunk.

Hazafelé tartunk a tavaktól. János már elköszönt és elkerekedett. Ahogy haladunk felfelé a Budai Nagy Antal utcán, Ferenc az ideoda hajló házakat mutatja nekem.

– Itt még ma is a bánya az úr, hiába iszapolták be a tárnakát, még ma is süllyednek a falak. Nézd, ott is milyen csálén áll az a homlokzat. A helyiek humorosan azt mondják erre: Ne tedd le a sörösüveget a padlóra, mert rögtön begurul az ágy alá. Szerencsére a mi házuk alatt nem húzódnak járatok, s így teljesen szilárdan áll.

Visszaérünk a házhoz, ahová újabb és újabb horgásztalok érkeznek, hogy a jövő zálogaként, nagy fogásokban bizva érvényesítsék horgászengedélyüket.

Ki tudja, talán épp a mai vasárnapon beiratkozók egyike fogja kifogni a Slötyiből a legöregebb és legnagyobb harcsát, hogy aztán a következő évben ingyen horgászhasson...

Fogarasy Attila

A mindennapok biológiája

Interjú Baska Ferenc kutató állatorvossal

Baska Ferenc, kutató állatorvos Puskin utcai háza egy igazán mai polgári otthon, természetes és nyugalmas. A tárgyakkal történetük van és engedik élni az embert kedve szerint. A könyvek karnyújtásnyira, sok növény és persze apró állatkák egy-egy akvárium- szigeten a három gyerek örömeire. Teázunk és olyasmikről beszélgetünk, amelyek talán nem csak miniket érdekelnek.

– *Hogyan dolgozik, mivel foglalkozik mint kutató állatorvos?*

– Kutatási alaptémám a halkórtan és halparazitológia, mellette az Állatorvosi Egyetem kórbonctanán tanítok. Sajnos a kutatáshoz szükséges támogatás megszerzése állandó „versenyzésre” kényszerít bennünket, az energiánk és időnk jórészt erre pazaroljuk, túl sok időt töltünk adminisztrációval. Aztán többnyire kevesebbet kapunk, mint amennyiből a munkát elvégezhetnénk. Jelenleg körülbelül a nemzeti összjövedelem 1% - a jut a tudománynak, ez nagyon kevés, 1,7% körül lenne ideális. Nem tenném szóvá mindezt, ha nem látnék bizonyos területeken olyan mértékű pazarlást, amelyből ez az egy százalék bőven kitelne. A tanítás régi vágyam volt, és nem is csalódtam benne. Jó beszélni másoknak arról, amit ismer és szeret az ember. Folyamatosan tartok angol és német nyelven előadásokat itthon és külföldi egyetemeken.

– *Mivel kutatói munkája során legtöbbit a halakkal foglalkozik, biztosan sokan kérdezték*

Öntől mostanában, mi lesz a Tiszával a szennyvezetés után?

– Valóban sokakat foglalkoztat ez, talán mert sokkal nagyobb publicitást kapott, mint más hasonló mértékű szennyezések, amelyekről alig vagy egyáltalán nem hallunk. Egyik tanítványom ezzel a témával foglalkozik, ezért folyamatosan járunk a Tiszára. A halboncolások egyértelműen mutatják, hogy a

természet máris győzedelmeskedett, nem hagyja magát elpusztítani.

– *A másik érdeklődésre számot tartó téma a kergemarha-kór. Kell-e ettől a fertőzéstől tartanunk Magyarországon?*

– Nálunk még nem találtak BSE-kórokozót fertőzött állatot. És, hogy megelőzzék, betiltották a húsliszttal történő takarmányozást. Hogy egy hasonlattal éljek: kevésbé kell félnünk a szivacsos agyvelőgyulladásától, mint az elektromos áramtól, amellyel pedig együtt élünk anélkül, hogy a veszélyeire gondolnánk.

– *Adódott már olyan szituáció a munkáján kívül, amikor állatorvosként kellett fellépnie?*

– Mindig szóvá teszem, ha póráz nélküli kutyát látok. Az sem tetszik, amikor a gazdák ott hagyják a kutyát ürülékét, ahol kisgyerekek is járnak. A felnőttek valószínűleg nem tudják, hogy évente több száz kisgyerek betegszik meg súlyosan a kutyában és macskában tenyésztő paraziták okozta fertőzésben. A kutyatartást nagy körültekintéssel szabályozni kellene végre, és szigorúan megkövetelni a szabályok betartását, hogy ne fordulhasson elő ennyi baleset a kutyák miatt. Én ugyan állatorvos vagyok, de az emberi élet számomra is mindenél előbbvaló.

– *Sokat jár külföldön, biztosan érzekeli, hogy a biológia területén milyen az elismertségünk a világban?*

– Ezen a területen is van okunk a büszkeségre. Például élen járunk a járványtanban. Sokan jönnek hozzánk tanulni, és szívesen kérnek fel előadónak bennünket külföldi egyetemekre, konferenciákra. Az egyetemisták tehetségeiből már a tanulmányaik alatt megpályázzák a külföldi ösztöndíjakat, azonban az, hogy a diploma megszerzése után nem jönnek vissza dolgozni, sajnálatos tény. Ha azt szeretnénk, hogy akiknek átadtuk a tudásunkat, a jövőben itt maradjanak, meg kell teremteni a megélhetést biztosító, nyugodt alkotómunka feltételeit.

Temesvári Anna

Az eltűnt mudi nyomában

Megható történet egy díjnyertes kutyáról és gazdájáról

Román Istvánné, Marika országszerte híres etbenyésző. Egy őshonos magyar fajtát, mudit tenyészt. Kutyái rengeteg jelentős díjat nyertek már az országos és nemzetközi versenyeken. Csenge nevű kedvence 1999-ben a legszebb mudi szuka címet érdemelte ki. A szépségdíjas kutya még abban az évben egy baleset során elveszett, és sokáig nem került elő. Gazdája azonban nem adta fel a reményt, kitartóan kereste, és a baleset után egy évvel rálelt szeretett kutyájára. A találkozás megható élményét most megosztjuk olvasóinkkal is.

„1999 szeptemberében egy kiállításról jöttünk hazafelé Ópusztaszerről – meséli még most is megindultan Marika. – Csenge és két másik kutyám a fűszótó nap után édesdeden aludtak az autóban. Kecskemét belterületén karamboloztam. Szerencsére személyi sérülés nem történt, a kutyák azonban annyira megijedtek az ütközéstől, hogy kettő közülük elszaladt, csak Csutka maradt reszketve az ülésen. Nem törődve az öszszetört autóval, rögtön keresni kezdtük őket. Bemondtuk eltűnésüket a helyi rádióban, s Círip estére szerencsésen meg is került. Csengét egész éjjel kerestük, sikertelenül. Fájó szívvel, nélkülük kellett hazamennünk.

Csenge nemcsak a kedvencem, de egyben a tenyészszukám is, így elvesztésébe nem tudtam beletörődni. Feltalálásáért minden követ megmozgattam: visszamentem Kecskemétre, mindenütt kérdezősködtem, több mint 400 plakátot raktam ki a városban, hirdetést adtam fel a helyi televízióban, felkerestem az összes állatorvost.

Egész Kecskemét Csengét kereste a rendőrtől kezdve a hajléktalanokig. A következő egy évben 25 alkalommal jártam a városban, minden egyes bejelentésre, hogy látták a kutyát, a helyszínre utaztam, de hiába, nem sikerült találkoznom vele. Már úgy ismerem pedig a várost, mint a tenyeremet, mégis mindig elkerültük egymást.

Csenge tökéletesen hozzászokott a városához: megtanult közlekedni, élelmet szerezni magának, még kölyköket is nevelt. És mindezt teljesen önállóan: nem engedett magához senkit, nem hagyta magát befogni. Korábban ez a kis állat – amíg nálam volt – mindenben ki volt szolgálva, semmire nem volt gondja. Intelligenciáját mi sem mutatja jobban, hogy ezek után is tökéletesen alkalmazkodni tudott a megváltozott feltételekhez.

Csenge tavaly áprilisban beköltözött a repülő kórház udvarába, s ott szülte meg 8 kölykét.

A kórház dolgozói megszánták, és elkezdtek etetni a kiskutyákat. A sors iróniája, hogy szinte az egész város tudott Csenge eltűnéséről, a kórházban azonban nem hallott senki az esetről.

Szeptemberben aztán – miután hónapokig semmi hír nem érkezett róla – felhívtam egy kecskeméti mudis fiatalember: – Marika, megvan a Csenge! – szolt bele a telefonba. Alig akartam hinni a fülemnek. Rögtön leutaztam a városba, s rá is leltem a kórház udvarán három mudi-forma kölyökre. Mint megtudtam, a kórház dolgozói a többi már magukhoz vették (ahogy később hár-mójukat is).

Csenge azonban nem volt ott. Már beesteledett, mire ráleltem a szomszédos udvarban. Nagyot dobbant a szívem, amikor megláttam a fűben heverő kócos gombolyagot. – Putyukám, gyere ide! – szólítottam meg őt a becenevén. Halkan szóltam, nehogy megijedjen. A kutya felkapta a fejét, rám nézett, s vakkantott egyet. Rögtön megismert, de talán előszörre nem akart hinni a szemének. Lassan oldalazva odajött hozzám, megszagolta a kezemet, s aztán hirtelen a nyakamba ugrott. Én még nem hallottam kutyát sírni, de ez a kutya sírt. És mit tagadjam, én is sírva fakadtam az örömtől. Csenge perceként keresz-tül örömtáncot lejtett, szinte magánkívül volt. Körbe rohagált, felugrott rám, ugatott, megnyalt, megharapta a fületem. Az udvarról egészen az autógig úgy mentünk, hogy közben mellő lábaival átfogta a lábamat. Nem akart többé elereszteni. Aztán beugrott az autóba, a szokott helyére és el sem akart többé onnan mozdulni.

Azóta ismét velünk van. De már nem ugyanaz a kutya, mint korábban volt. Sokkal magabiztosabb, bátrabb, talpraesettebb, öntudatosabb lett. Kijárta az élet iskoláját. Kiváló tulajdonságai, remélem, utódaiban folytatódhatnak majd...

Fogarasy Attila

Hogyan törődjön otthona biztonságával?

A Pest Megyei Rendőr-főkapitányság tanácsai

II. rész: Kérdések, teendők

1. Gondolkodjon úgy, mint egy betörő

Sétáljon körbe a lakásban, és próbálja meg behatárolni a lakás gyenge pontjait. Vegye szemügyre a lakás ajtait, ablakait, főleg a ház hátsó traktusában.

Készítsen listát azokról a gyenge pontokról, amelyet a séta során felfedezett. A listát az ajtókra és ablakokra vonatkozó kérdésekkel zárja.

Lakásának gyenge pontjainak végiggondolása során az alábbi kérdésekre kell tudni választ adni.

- Hol tudna az Ön területére bejutni egy betolakodó?
- Hol dolgozhatna észrevétlenül egy betolakodó?
- Hol található a gyenge pontok – ajtó, ablak, belső garázs stb.
- Milyen vagyontárgyak mozdíthatók meg könnyedén, és vihetők ki a házból?
- Azonosíthatók-e vagyontárgyai?

A betörések 60%-ánál az épületek hátsó részén jutnak be a betörők, így az oldalsó és hátsó részek aajtajainak, ablakainak kell a legbiztonságosabbnak lenniük. Az ajtók és az ablakok a belső védelmi vonalba tartoznak.

A magas kerítések és a magasra nőtt sövények biztonságot adnak a betolakodónak, takarásukban nyugodtan „dolgozhat”. Ezért ezeket a sövényeket rendszeresen meg kell nyesnünk, hogy a terület áttekinthető legyen.

A tövises cserjék különösen, ha a telek határa mentén nőnek, nagyon jó kerítésül is szolgálnak.

2. Amikor Ön nincs otthon

- Használjon időzített kapcsolókat.
- A tévé és a videó az ablakból ne legyen látható.
- Ha nincs otthon este, húzza be a függönyöket.
- Ha több napra megy el otthonról, mondja le az újságrendelést.
- Ne hagyjon üzeneteket, cetliket az ajtóban.

- Kérjen meg egy szomszédot, vagy barátot, hogy felügyeljen a lakásra, házra.
- Gyűjtse össze a postáját.
- Gondoskodjon a függönyök szét- és összehúzásáról.
- Az autóját máshol, biztonságos helyen tárolja.
- Ne tartson otthon készpénzt, ha nem költi el hamarosan.

Vagyontárgyait lássa el jelöléssel. A legegyszerűbb jel az irányítószám felírása. Ehhez jelölőtollal, vagy véső szerszámok segítségével, gyártóját. Ékszerekről, ezüsttárgyakról készítsen videófelvételt, vagy fényképet. Szerezzen be egy matricát, amit kitéhet az ablakba, hogy az Ön vagyontárgyai jelölve vannak.

Következtetés:

A biztonság növelése, a társadalmi elidegenedés csökkentése egymást feltételezi, szoros kapcsolatban áll. Ne feledje, hogy Önnek is mindent meg kell tennie saját és családja, szomszédai biztonsága érdekében.

Részletek a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság honlapjáról
(www.pmrk.hu)

Rendőrségi hírek

Sajnos az elmúlt hónap – annak ellenére, hogy a statisztikai adatok szerint ezen bűncselekmények száma csökkent – a betörések hónapja volt.

Az ős területén található több ezer hétvégi ház potenciális célpontja a megélhetési bűnözésnek. Elsősorban a színesfém használati tárgyak, kerítéselemek, terasztetők, ajtók kerülnek eltulajdonításra. Az ellopott tárgyakat értékesítésüket követően feldarabolják, felismerhetetlenné teszik, mivel az orgazdáknak csak a színesfém tárgy súly szerinti értéke számít.

Többször került közlésre – ezen újságban is – felhívás a gépkocsikkal kapcsolatos bűncselekmények megelőzésével kapcsolatban. Fontos, hogy a parkoló kocsi ne hagyjunk semmilyen értéket, főleg ne jól látható helyen, pl. hátsó ülésen. Éjszakára lehetőség szerint a kocsit zárt garázsban vagy udvarban tartjuk, megelőzve ezzel nemcsak a gépkocsi feltörését, de az esetleges rendszámlopást, az ezzel kapcsolatos visszaéléseket is.

Több nagy értékű gépkocsi eltulajdonításánál állapítottuk meg, hogy a garázsba beszerelt riasztó nem volt bekapcsolva, illetve a gépkocsiban benne hagyták az indítókulcsot. **Védjük értékeinket!**

Súlyos bűncselekmény történt illetékeségi területünkön 2001. február 12-én. Pilisjászfalról nemi erőszakról érkezett bejelentés. A helyszínre érkező forró nyomos csoport rövid idő alatt megállapította az elkövető személyazonosságát, akinek keresését nagy erővel megkezdték. Az elkövetés

napján P. Mihály piliscsabai lakos elfogása nem járt sikerrel. Nevezett másnap a Pilisvörösvári Rendőrőrsön feladta magát, jelenleg előzetes letartóztatása mellett folyik az ügyben a nyomozás.

Tájékoztatom a kedves olvasókat, hogy beindult az Országos Rendőr-főkapitányság Bűnmegelőzési Osztálya Információs Központja által üzemeltetett telefonanú program. A program keretében ingyenes számon bárki anonim módon tehet bejelentést bármely, a rendőrséget érintő témában. Az ingyenesen hívható szám:

06-80-555-111

Segítséget előre is köszönjük!

Molnár László
r. főhadnagy, parancsnokhelyettes

Köves Béla alezredes lett az új rendőrkapitány

Szabó Jenő rendőr ezredest, a Budaörsi Rendőrkapitányság vezetőjét 2001. február 1-jei hatállyal a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság bünyügyi igazgatójává nevezték ki.

A Budaörsi Kapitányság vezetésével dr. Ignác István megyei főkapitány Köves Béla rendőr alezredest bízta meg.

Köves Béla rendőr alezredes 35 éves. A Rendőrtisztviselői Főiskola nappali tagozatának elvégzése után 1990-ben került Budaörsre. Bünyügyi szakterületen különböző beosztásokban dolgozott. 1996. március 1-jétől a Bünyügyi Osztályt vezette. 1998. február 1-jétől a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság központi állományában bünyügyi szakterületen osztályvezetőként dolgozott.

Eltűnt Vörösvár legrégebbi anyakönyve

Pótolhatatlan veszteség a város számára

Eltűnt a plébániáról az egyházközség legrégebbi, 1693-tól vezetett anyakönyve. A számunkra felbecsülhetetlen értékű dokumentumot valószínűen ellopták. Az egyházközség feljelentést tett ismeretlen tettes ellen a helyi rendőrőrsön.

Boros Zoltán plébános reménykedik abban, hogy az A/4-es formátumú kézzel írt, papírkötésű könyv előkerül, annál is inkább mivel az nem vörösváriak számára csekély értékkel bír.

Az anyakönyv adatait egyébként nemrégiben megkezdték számítógépre vinni. Kérjük, akik tudnak valamit az anyakönyv hollétéről, jelentsék a rendőrségen vagy a plébánián.

F. A.

Faültetési tanácsok

A faültetésnek most van itt az ideje: A csemetéket konténerben, földlabdával, vagy szabad gyökérrel árulják a faiskolák. (A piliscsabai, óbudai, hidegkúti, máriaremeteai faiskolák hozzánk a legközelebbiek.)

A hozzávaló eszközök: ásóvilla, ásó, kalapács, öntözőkanna, kötözőzsineg, támasztókaró, komposzt.

Ültetési idő márciustól áprilisig. A fa megvétele után olyan gödröt ássunk, melynek szélessége a gyökérlabda átmérőjének duplája. A kiásott földet keverjük össze komposztal és terményboltokban, kertészetekben vásárolható csontliszttel. A gyökeret összetartó zsákokat óvatosan vágjuk le, hogy a föld ne hulljon le a gyökérről.

A támasztókarót a gödörbe helyezve állítjuk, a zsinórt óvatosan a karóhoz és a fához kötjük. Visszatöltjük a földet, és legalább két vödör vizet öntünk a gödörbe. Lábbal jól megtapossuk a földet, és kis tányért, peremet készítünk a fa köré. Az öntözést még az elkövetkező hónapokban is meg kell ismételni. Az első négy-öt évben a fiatal fákat a száraz tavaszi és nyári időben is locsolni kell, míg gyökérzetük meg nem erősödik, és a mélyebb rétegekből vizet tud felvenni. Érdeemes kikérnünk szakemberek tanácsát fátásárláskor későbbi kudarcok elkerülése érdekében, hogy a gyümölcs- és díszfákat hová és milyen talajba érdemes ültetni.

Gyöngyszemek

A Vörösvári Újságot lapozgatva a legtöbb városi ember szíve örömeiben dobban: sportolónk újabb és újabb bajnokságokat nyernek kézilabdában, kosárlabdában, kerékpárversenyben és úszásban. Iskoláink pedagógusai is bátran büszkélkednek az irodalmi szavalóversenyek és egyéb tantárgyak győzteseivel. Elképesztő eredmények!

Serlegetek, díjakat, okleveleket kapnak sikeres fiataljaink, akik ezúton gyarapítják városunk értékeit. Tovább lapozgatva az újságot településünk mesteremberei mutatják be munkáséletüket. Mi is büszkék vagyunk eredményeikre. Zenekaraink, kórusaink, táncsoprtjaink hazai és külföldi sikerei mind-mind

a kitartó munka gyümölcsei. Sikert, népszerűséget befektetett energia nélkül nem lehet elérni, hiszen csak az arathat, aki vetett is.

Akik véletlenül kimaradtak a felsorolásból, azokat most név szerint említeném: *Brichta József Csizmadia Imre, Giritz Béla, dr. Harmat Attiláné, Karácsony Lajosné, Sajtos János*. Ők ugyanis olyan értékes emberek, akik szerénységből mindig nevük elhallgatását kérve évről évre szinte naponta tették dolgukat Vörösvár környezetéért, tisztaságáért. Legalább kétezer fát ültettek, kapáltak, gyomláltak, locsoltak, rengeteg maradandót, látványosat alkottak. E néhány ember önzetlenségét és önállóan – bár kinnal, keservvel – de megoldotta városunkban a szelektív hulladékgyűjtést, ami rengeteg energiát, időt és pénzt igényel. Ők olyan gyöngyszemek, akik a hálátlan feladatok elvégzéséért sem fizetést, sem tiszteletdíjat nem kapnak, sőt a nekik kijáró elismerést sem.

Nemrégiben hallgattam egy prédikációt, melynek alap gondolata nagyon igaznak tűnik számomra: „Az ember csak akkor lesz értékes és boldog, ha energiáit nem saját önépítésére szánja, hanem mások megsegítésére.” Áldozatot kell hoznunk másokért, lakóhelyünk környezetéért, és ez nem más, mint az élet tisztelete. Minden ember annyit ér, amennyit embertársaiért és saját településéért tesz. Számomra ezek a gyöngyszemek a legértékesebbek.

Dr. Gábely Zoltánné
Környezetvédő Egyesület

A Szakorvosi Rendelőintézet rendelési idői

Mellékletünkben közöljük a Szakorvosi Rendelőintézet által megküldött tájékoztatót az érvényes rendelési időkről. Ennek kiegészítéseként tesszük hozzá, hogy az alábbi szakrendelések időpont-egyeztetés szükséges:

Kardiológia: 26/330-144

**Gyermek pulmonológia –
allergológia:**
26/330-027 v. 330-422 v. 330-343

Eboltás

Értésítjük városunk lakosságát, hogy 2001. április 5-én (csütörtökön) 10-től 12 óráig a Polgármesteri Hivatal udvarán veszettség elleni eboltást tartunk. Az oltás minden három hónapnál idősebb korú eb számára kötelező.

Az a kutya tulajdonos, aki ebét nem oltatja be, szabálysértést követ el, és 30 000 Ft-ig terjedő pénzbírsággal sújtható.

A pótolás ideje: 2001. április 19 (csütörtök), 15-től 16 óráig.

Az oltás térítési díja: 800 Ft ebenként, mely összeget a helyszínen készpénzben kell megfizetni.

Polgármesteri Hivatal

Hol van ez az Európa...

Az ökoturizmus fejlesztése mellett napjainkban némely települések nagy eséllyel indulhatnak egy másik típusú idegenforgalom megszervezése és ösztönzése útján. A többiek között biztos siker reményében pályázhatna itt a mi Pilisvörösvárunk is. Az új turisztikai irányzat fantáziánév lehetne például, „antiöko-”, „környezetvandal-” illetve „szemétbarangolás-” turizmus. A természeti adottságok adottak: mindegy, hogy milyen irányban mennénk, a kutatott kincsek mindenütt várnak ránk, csalódásnak nem lesz helye: dögtől, szitthegyektől és kizsigerelt kábelektől, tv-készülékektől kezdve Lenin-művekig és szétszabdalt bútorokig minden található itt. A volt tsz-es és Volán teles uton át a cross-motor pályára már hónapok óta nagyiparszerűen hordják ki az új fajta turizmus számára nélkülözhetetlen „kellékeket”. A Szabadság úttól balra eső földúton (lásd a felvételt) az utóbbi 2-3 hónapban kezdett szépen gyarapodni a zsákos és szétszórt szemét segítségével kialakulóban levő, vonzó, alternatív turisztikai célpont. Gratuláció, kedves Önkormányzat és tisztelt VÁROSI lakosság, jó irányban haladunk.

Bakos Eleonóra

Akikre büszkék vagyunk

Bogár Gábor hegyikerékpáros

Az egyik januári vasárnapon kivételesen volt néhány óra szabadidőm. Így (no és mert a fiannak amúgy is régóta tartoztam már egy kirándulással), beöltöztünk, és hideg ide vagy oda, jártunk egyet az Ór-hegy és a Sas-szikla környékén. Hirtelen furcsa zajra lettem figyelmes: egy kerékpáros jött felénk az erdőben. Merőben szokatlan dolog ez télidőben. De amikor közel ért, rögtön mindent megértettem. Ugyanis Magyarország legjobb hegyi kerékpárosa száguldott el mellettünk, akit 2000-ben az év versenyzőjének választottak a mountain-bike szakágban. Bogár Gábor, egy 26 éves pilisvörösvári fiatalember volt az.

– *A legtöbbször ilyenkor már a vasárnapi ebédre készülődnek a jó meleg házban, Te meg kint tekersz a hidegben. Miért?*

– Mert 2001-ben is szeretnék legalább olyan jól szerepelni, mint tavaly. És ezért nem lehet „kispórolni” a munkát, elvégre a felkészülési időszakban vagyunk. Menni kell, ha hideg van, ha meleg – bár én a hideget nagyon nem szeretem –, dolgozni kell, mert különben lemaradok.

– *Nincs más mód?*

– Van is meg nincs is. Járok uszodába és futok is, de a kerékpározást nem lehet elhagyni. Ha lenne pénzünk, mehetnénk persze meleg vidékre is edzőtáborozni. De mi a vörösvári erdőben találkoztunk...

– *Ahonnán a magyar bajnok lettél, az ország legjobb cross-country versenyzője...*

– Ismerek is Vörösvár 50 km-es környezetében minden fát, bokrot. Annyszer kerékpároztam már be ezt a területet. Szerintem még Dömös felé is szinte becsukott szemmel lejönnek a hegyről. Persze, úgy, hogy előtte fölmentem...

– *Te miért szereted ennyire a hegyeket, a kerékpározást?*

– Valamiért már gyerekkoromban vonzódtam a kerékpárhoz. Talán azért, mert amikor kisgyerek voltam, édesanyám sokat vitt engem kerékpárral a faluban. Biztos, hogy ez is számított, no meg az, hogy mindig jólesett kerékpározni. Amikor később Budapesten szakmunkásképző intézetbe jártam, már versenyezni is szerettem volna. Próbáltam egyesületet keresni, többször is jelentkeztem az országúti kerékpárosok közé a Tipográfianál, de nem kelletem. Mindig kitaláltak valamit, hogy miért nem lehet náluk bringázni, rájöttem, hogy nem akarnak befogadni. Ez egy elég zárt társaság volt, úgy látszik, vidékiként nem értem be az elképzeléseikbe. Aztán váltottam, néhány évig kutyakiképzéssel foglalkoztam.

– *Kutyakiképzéssel?*

– Szerettem a kutyákat. Az egyik kutyám például olyan jó volt, hogy már versenyezhettem is volna vele, de meggondoltam a dolgot. Akkoriban sokat jártam a versenyekre, és láttam, hogy a pontozók milyen piszkos kis trükköket alkalmaznak időnként. Így aztán elment a kedvem az egészségtől, pedig még bírói tanfolyamot is végeztem, a mai napig pontozhatnék. De megfogadtam, hogy efféle sportágakkal többet nem foglalkozom. Visszatértem a kerékpárhoz, 1994-ben leszereltem után rögtön ott voltam egy veszprémi mountain-bike versenyen.

– *Hogy ment?*

– Gyenge voltam. De nagyon élveztem az

egészet, és még az sem tartott vissza, hogy előttem egy srác akkorát esett, hogy mentő vitte el. Szorgalmasan jártam a versenyekre, és már abban az évben sokat fejlődtem. A felnőtt hobby mezőnyben év végén összetett második lettem. Még egy drukkercsapatom is kialakult, mert volt egy nálam hét évvel idősebb, tapasztalt soproni versenyző, aki mindig megvert, így sokan nekem, a „kicsinek” szorítottak. Ekkor még egyesületen kívüli voltam, a többiek-től próbáltam meg ellesni a tudományt.

– *Klasszikus szép idők lehettek...*

– Azok is voltak, óriási buli volt minden verseny, engem nagyon megfogott a hangulat. De én komolyan is akartam versenyezni, nemcsak a társaság kedvéért odajárni. Később bekerültem a Jetti Klubba, és 1995-ben már az elit

kategóriában indultam. Ez jó nagy ugrás volt, mert amíg a hobbyban egy kört mentünk a versenyen, az elitben már negyvet. Az év végén 13. lettem az összetettben.

– *Hogy kerültél vissza Vörösvárra?*

– 1995 őszén alakult meg a Pilis Cross Country Club, amelynek alapító tagja vagyok, és azóta is hazai színekben versenyzek. 1996-ban a válogatott Eisenkammer Károly volt az edzőm, majd egy évvel később már dr. Hidas Péter vette át az edzőmunkám irányítását. Azóta is vele dolgozom, és folyamatosan fejlődök. 1997-ben válogatott lettem, a svájci VB-n a nyolcvanhatodik helyen végeztem. Vinczeffy Zsolt és jómagam voltunk az első magyarok, akik 100-on belülről kerültek. Az országos bajnoki értékelésben negyedik lettem.

– *Sosem kerültél hullámvölgybe?*

– De, sajnos kerültem. 1998-ban például szervezési hiba miatt lemaradtam az Európa-bajnokságról (egyszerűen nem volt helyem az autóban), 2000-ben pedig adminisztrációs hiba folytán nem neveztek be a világ bajnokságra. 1998-ban még buktam is, egy mátrai versenyen eltörtöm a kéz középsőcsontomat, így az egész következő évet dróttokkal a kezemben versenyeztem végig.

– *De sérülésmentesen és eredményesen...*

– Országos bajnoki negyedik lettem, és helytálltam a svédországi VB-n is, a hetvenhatodik helyemmel nem kell szégyenkezni. A legjobb évem azonban a tavalyi volt. Zsinórban nyertem a Magyar Kupa versenyeket és első lettem a magyar bajnokságban is. Kilencedik lettem a salzkammerguti nemzetközi viadalon, megnyertem a Duna maratont és ötödik helyen végeztem a híres svájci maratonon a Christ-Alpon. 3500 méter volt a szintkülönbség, és 4000-en indultak a versenyen... A világranglistán elért 276. helyemre is büszke vagyok. Tudni kell, hogy anyagi okok miatt nem tudunk annyi pontszerző versenyen elindulni, mint a nyugati versenyzők.

– *Ezek szerint a jelenlegi helyzetben teljesíthető legtöbbet érted el...*

– Azt hiszem, igen. De szeretnék még jobb lenni.

– *Lehet?*

– Nem tudom, csak remélem. 26 éves vagyok, van még néhány jó évem a cross-countryban, de a nemzetközi élménybe már nem hiszem, hogy be tudnék kerülni. Hogy miért? Például a kerékpár és a pénz miatt. Az én gépem itthon jönnek számít, de külföldön borzasztó érzés látni, hogy az ellenfelek masinái 2 kg-mal könnyebbek, mint az enyém. Mondanom sem kell, hogy ez mekkora hátrány egy 40-50 km-es versenyen. Így kénytelen voltam a saját súlyomból leadni, most 62 kg-mal versenyzek. De 178 cm magas vagyok, többet már nem fogyhatok. Mást meg mit tehetnék?

– *Semmit. Egyél, mert még elfogysz.*

– *Megéri ezt így csinálni?*

– Szeretek kerékpározni. De anyagiilag csak veszteséget jelent a dolog. Hiába segítenek a támogatók, hiába segít az egyesület, saját zsebből is állnom kell néhány százezer Ft-ot. Amennyi pénzt megkeresek a kerékpárszervízben, annak egy jó részét a versenyzésre költöm. De ettől függetlenül még nagyon sokáig szeretném ezt csinálni. Néhány év múlva már nagyobb súlyt fektetek a maratoni versenyekre, mert ott tovább lehet magas szinten teljesíteni.

– *Örökké mégsem bringázatsz. Mit akarsz csinálni, ha abbahagyod?*

– Jó lenne a kerékpársportban maradni. Tanulok, most kezdtem el a gimnáziumot is. Talán az lenne a legjobb, ha egy komoly profi csapatnak szerelhetnék. Érdekel az edzősködés is, csak nem vagyok biztos benne, hogy elég jó lennék. Talán nem vagyok elég kemény.

– *Szerintem meg igen. És tudod, hogy miért?*

– *Miért?*

– *Mert az egész pályafutásod olyan mesészerű. Tudod, mint amikor a legkisebb fiú elmegy szerencsét próbálni...*

Azt már nem kérdeztem meg Bogár Gábortól, hogy itthon a városban, vagy másutt ismerik-e jobban a nevét. Főlősleges lett volna, mert úgyis tudom a választ. Másutt. Ezzel a kis mesével ezen próbáltunk meg változtatni. Különben már egy éve mondogatom a sorok között, hogy becsüljük meg jobban az értékes embereinket – de úgy látszik, nem sok foganatja volt. Pedig talán megérdemelnének a városból egy kézfogást, egy elismerő oklevelet. Pénz híján legalább erkölcsi elismerést. Ehhez csak szándék kell.

Várhegyi Ferenc

Minden marad a régiben?

Pándi Gábor továbbra is a TKSK élén

A pilisvörösvári kézilabdások a januári közgyűlésen Pándi Gábort választották meg az egyesület ügyvezető elnökévé. A régi-új elnök ugyan korábban már jelezte lemondási szándékát, mégis újra ő kapott bizalmat.

Pándi Gábor: A közgyűlés elfogadta a 2000. évről szóló beszámolót. A gazdálkodásunk rendezett, érdekességként azonban hadd említsem meg, hogy az egyesület történetében először kintlévőségeink vannak. A Stéhli Csaba és Wieszt Zsolt átigazolásiért járó díjjal a Hort Se és az Elektromos SE ugyanis még mindig adósunk. 850 000 Ft-ról van szó, amelyet nem hagyhatunk veszni, hiszen bőven van helye a pénznek. A jogosan járó összeg megszerzése érdekében levelet írtunk dr. Balogh Ervinnek, a kézilabda szövetség átigazolási bizottsága vezetőjének, sőt már Sinka László főtitkár is tud az ügyről. Remélem, hamarosan megoldódik ez az ügy is.

– Ezt a beszámolót még te tartottad, de korábban ezt utolsónak szántad. Most pedig megint elnök lettél...

Pándi Gábor: A gyerekeikért aggódó szülők kérésére vállaltam végül megint a feladatot. Meggyőztek, hogy azt a munkát nem hagyhatjuk veszni, amit ezek a nagyon tehetséges fiúk elvégeztek. De szeretném leszögezni, csak az elnökséget vállaltam el, az edzősködést nem. A serdülőknél és az ifjúságiaknál továbbra is Tóth József, a felnőtteknél pedig Géber Károly az edző. Voltak persze változások is. Peller György, Benis Miklós, Mirk Péter és Wieszt Károly lemondott elnökségi tagságáról. Közülük Wieszt Károly segítőként továbbra is marad az egyesületnél, Peller György pedig a felügyelő bizottságban kapott helyet, amelynek az elnöke ezután is

Steckl László lesz. Az elnökség új tagjai Breierné Szénási Erzsébet, a Templom Téri Általános Iskola testnevelés tagozatának a vezetője, a szülők képviselőiben pedig Jakab Ferenc, Botzheim Mátyas és Pál Tiborné kerültek be a testületbe. A régi tagok közül az egyesület társadalmi elnöke Halmeschlágner Antal, valamint Peller János és Gneth Zoltán az új vezetőségnek is tagjai. Az elnökség megbízatása 2003 márciusáig tart. És ennek a vezetőségnek újak a feladatai is.

– Mik ezek? Mert korábban a TF-el való egyesülésen keresztül játékosok igazolásáig sok mindenről szó esett már.

Pándi Gábor: A TF-el való egyesülésünk az egyetem vonakodása miatt valószínűleg nem jöhet létre. Csak magunkra számíthatunk, nekünk kell meghatározni, mit akarunk csinálni. És hogy mit akarunk, azt tükrözi a szülők tevékeny részvétele is az egyesület irányításában. Tehát hangsúlyozottan folytatnunk kell az utánpótlás-nevelést. Nagyon sok tehetséges gyerek van a városban, szeretnénk velük megismertetni és megszerettetni a kézilabdát. El kell érniük, hogy biztos saját bázisunk legyen, és azt is, hogy mire a mostani serdülők felnőnek, legyen olyan NB I B-s vagy NB II-

es csapat a városban, ahol magas színvonalon játszhatnak. Aki pedig máshol kíván játszani, vagy máshonnan akarják szerződtetni, olyan alapokkal tehesse, amely neki is és az egyesületnek is jó. Magyarán legyen egy elsősorban vörösváriakból álló jó csapat, ahonnan ha elvisznek valakit, kapjuk is meg érte az árat. Az átmeneti időben persze lehet, hogy máshonnan kell igazolnunk játékosokat, de a későbbiek során csak akkor van ennek értelme, ha a csapatnak erre valóban szüksége van. Mi a vörösváriaknak szeretnénk elsősorban játéklehetőséget adni, mert már sokszor bebizonyosodott, hogy jók vagyunk ebben a sportágban. Hadd említsem megint a serdülőcsapatot példaként. Az országos 12-es döntőbe jutásuk most a beszélgetés idejékor már szinte biztosra vehető. Ott már NB I-es csapatokkal veszik föl a harcot, és nem esélytelenek. Magyarországon 40 magasabb osztályban játszó csapat van, amelyek nem jutottak el ideig. Mi viszont igen...

– Akkor tehát minden marad a régiben?

Pándi Gábor: Amennyiben réginek tetszik az, hogy vörösvári csapatot szeretnénk, akkor igen. De a régi nem biztos, hogy korszerűtlen is. Műhelyek, bázisok nélkül nincsen sport. Mi nem vagyunk profi egyesület, de ha mi nem vagyunk, nincsenek profik sem. A Ferencvárosnál végzett munkám során látom, hogy a Fradiba is az ország minden pontjáról hozzák a gyerekeket.

Várhegyi Ferenc

A Pilisvörösvári Terranova KSK NB II-es tavaszi hazai bajnoki mérkőzései

Március 18.	Pilisvörösvár - Testvériség	9.30-ifi, 11.15 felnőtt
Április 1.	Pilisvörösvár - RAFC	
Április 20.	Pilisvörösvár - Mogyoród	8.30 felnőtt
Május 6.	Pilisvörösvár - Abony	9.30 ifi, 11.15 felnőtt
Május 20.	Pilisvörösvár - Balassagyarmat	16.30 ifi, 18.00 felnőtt

Közérdekű információ

FELHÍVÁS

Felhívjuk a kívülálló mezőgazdasági szövetkezeti üzletrész tulajdonosok figyelmét, hogy Magyar Közlöny 129. számában megjelent 2000. évi CXIV. törvény (a továbbiakban: a törvény) értelmében a mezőgazdasági szövetkezet az e törvényben foglaltak szerint köteles megvásárolni az alanyi jogú kívülálló üzletrészesek az üzletrészeit, mégpedig a vagyonnevesítéskor megállapított névértéken.

A törvény 2.§ (2) bekezdése szerint: alanyi jogú kívülálló üzletrészesnek az minősül:

a) aki a szövetkezetekről szóló 1992. évi I. törvény végrehajtásáról és az átmeneti szabályokról szóló 1992. évi II. törvény alapján kívülállóként jutott üzletrészhez, illetőleg annak örököse,

b) aki a vagyonnevesítéskor a szövetkezet tagja volt, de 1999. december 31. napjáig kilépett,

c) aki szövetkezeti tagtól üzletrészt örökölt, d) aki a b) és c) pont alattiaktól öröklés útján jutott üzletrészhez, és – valamennyi eset-

ben – az üzletrész az igénybejelentés időpontjában is a tulajdonában van.

Az alanyi jogú kívülálló üzletrész-tulajdonosok üzletrészeinek a megvásárlása során a megyei földművelésügyi hivatal a mezőgazdasági szövetkezetek törvényes képviselőjeként jár el (3.§ (1)). Az alanyi jogú kívülálló üzletrész-tulajdonosokkal az illetékes megyei földművelésügyi hivatal köti meg az adásvételi szerződést a szövetkezet nevében.

Fontos, hogy a törvény hatálya csak azon (mezőgazdasági) szövetkezetekre terjed ki, amelyek árbevételének több mint 50%-a mezőgazdasági tevékenységből származik, és amelyek e törvény hatálya lépésekor (2001. január 1.) még nem töröltek a cégnyilvántartásból, s amelyek nem döntöttek érvényes közgyűlési határozattal a szövetkezet átalakulásáról. (1. §) Az e körbe nem tartozó szövetkezetekkel szemben ezen törvény alapján nem lehet jogokat érvényesíteni.

A törvény értelmében, alanyi jogú kívülálló üzletrész-tulajdonosok az általuk aláírt adásvételi szerződés nyomtatványain jelenthetik be igényüket az üzletrész eladására az illetékes megyei (fővárosi) földművelésügyi hiva-

talhoz (3.§ (2)), amelyhez mellékelniük kell a szövetkezeti üzletrész-okiratot és a vagyonnevesítési határozatnak a tagra vonatkozó kivonatát vagy ezek hitelesített másolatát (3.§ (3)); illetve jogszabályban előírt más okiratokat (pl.: hagyatéki végzést) is.

A törvény végrehajtásának módját kormányrendelet fogja részletesen szabályozni, amely várhatóan, valamennyi a törvényben nem szabályozott a közigazgatási eljárással kapcsolatos teendőkről, az illetékesség kérdéséről, igénybejelentéshez használható adásvételi szerződés nyomtatványról és a határidőkről is rendelkezik majd. A kormányrendelet, várhatóan, jogvesztő határidőt nevez meg az üzletrész eladására vonatkozó igény bejelentésére, ami annyit jelent, hogy aki a határidőt elmulasztja, elveszíti lehetőségét a törvényben foglalt jogainak érvényesítésére!

Arra kérjük az alanyi jogú kívülálló üzletrész-tulajdonosokat, hogy különös tekintettel a (jogvesztő) határidőkre, szíveskedjenek figyelemmel kísérni az e tárgyra vonatkozó híradásainkat, valamint kérjenek információt a megyei földművelésügyi hivataltól, elsősorban a lakóhelyük szerint illetékes falugazdászától.

Kedves Szülők és Gyerekek!

A Magyar Rádió Óvodája szeretettel vár már 2 1/2 éves kortól gyerekeket hűvösvölgyi, igényes környezetben lévő óvodájába.

Közlekedés: saját autóbusszal.

Nyitva tartás: reggel 7 órától 18 óráig.

Információk az óvodában!

Magyar Rádió Rt. Óvodája

1021 Völgy utca 1-3.

Tel.: 394-3815 vagy 394-3858

HBO

NATIONAL GEOGRAPHIC CHANNEL

REALITY TV

SPECTRUM TELEVÍZIÓ

NICKELODEON

SPORT

DISCOVERY CHANNEL

ÜDVÖZÖLJÜK A DIGITÁLIS VILÁGBAN!

Az UPC Direct Magyarország első digitális műholdas programcsomagja, amelyhez az ország határain belül bárki, lakóhelytől függetlenül hozzáférhet. A kiváló műsorok között a család minden tagja megtalálja a legmegfelelőbbet a természetfilmek, mozifilmek, gyermekműsor, sport, sorozatok és hírek világából. Egyszerű, könnyen elérhető, magas színvonalú és különleges megoldást kínálunk mindenki számára.

KIVÁLÓ SZÓRAKOZÁS DIREKT ÖNNEK!

- 23 tematikus program
- digitális műholdas minőség, kiváló kép és hang
- bárhol elérhető mindenki számára
- könnyen előfizethető
- technikai beruházást nem igényel
- a műsorok nagy része magyarul élvezhető
- különböző programcsomagok közül választhat
- az ASTRA műholdon található kb. 80 szabadon fogható műsor is elérhető

A VÉTELHEZ SZÜKSÉGES BERENDEZÉSEKET NEM KELL MEGVÁSÁROLNIA!

14.000 Ft visszatérítendő letéti díj ellenében a szükséges berendezéseket az UPC Direct biztosítja.

Egyéb költségek:

- egyszeri csatlakozási díj (3500 Ft)
- üzembe helyezési költség (üzembe helyezés 3 munkanap)

ELEKTRO-SAT KFT.
1092 Bp., Ráday u. 34. Nyitva:
H-P: 9.00-17.00, Szo: 9.00-13.00
Tel.: 217-08-73

DENK TIBOR (hivatalos szerelő)
2083 Solymár, Párkány u. 5.
Tel.: 06 (20) 9677-700

UPC Direct

Égből kapott szórakozás

ZAKEUS ÉTTEREM

(A Pázmány Péter Katolikus Egyetem területén)
Piliscsaba, Egyetem u. 1.

Vendégeink étlapunkon található 120 féle ételkülönlegességből választhatnak.

Szálláslehetőség, védett parkoló

Különleges belső tér, szerény árak.

Esküvők, céges rendezvények, bemutatók, állófogadások, családi összejövetelek rendezését is vállaljuk.

Kirándulás: megnézheti az ország legkülönlegesebb döntött kupolás Makovecz-épületét

Nyitva: mindennap

Asztalfoglalás: 26/375-147

www.zakeus.kozep.hu

BVM
EPELEM

ELŐREGYÁRTÓ ÉS SZOLGÁLTATÓ KFT.

1117 BUDAPEST,
BUDAFOKI ÚT 215.
LEVÉLCÍM:
1502 BP. PF. 47.
TELEFON: 205-6151
TELEFAX: 205-6155

**ÉPÍTKEZIK?
RÁNK ÉPÍTSÉN!
E-gerenda AKCIÓ**

E-7-24.....	2.634,-Ft	E-7-48.....	5.040,-Ft
E-7-30.....	3.238,-Ft	E-7-54.....	5.688,-Ft
E-7-36.....	3.833,-Ft	E-7-60.....	6.283,-Ft
E-7-42.....	4.445,-Ft	E-7-66.....	6.904,-Ft

Az árak az ÁFA-t és a kedvezményt tartalmazzák!

Kiváló Áru minőségű E-gerenda gyártása csak Társaságunknál!
(Egyedi méretekben is, 10 cm-es méretlépcsőben)

PSN FÖDÉMPANEL 10% ENGEDMÉNNYEL!

BETONACÉL MÉRETE VÁGÁS, HAJLÍTÁS

Zsalukövek, pincefalazók

MÁRKABOLTOK:

Bp., XI., Budafoki út 215. Tel/fax: 205-6176

Bp., XXI., II. Rákóczi F. út 289. Tel/fax: 276-9067

Munkavállalói tulajdonunk az épített környezetet szolgálja!

ÉPÍTŐIPARI KÖLTSÉGVETÉS-KÉSZÍTŐ IRODA

2085 Pilisvörösvár, Klapka u. 16. Tel./fax: 06-26-331-443. E-mail: nije@matavnet.hu

Építőipari költségvetések, árajánlatok, szerződések, pályázati anyagok elkészítését, ellenőrzését vállalom rövid határidővel, vállalkozóknak, építkezőknek.

Nick Jenő

Megérkeztek

2000. 12. 15. **Schachay Balázs**, Schachay Géza és Mészáros Katalin fia
 2000. 12. 16. **Fritz Fanni**, Fritz János László és Majnek Zsuzsanna leánya
 2000. 12. 18. **Botzheim Nóra**, Botzheim Tibor és Katona Éva leánya
 2001. 01. 19. **Szabó Luca**, Szabó János és Preszl Adrienn leánya
 2001. 01. 21. **Denk Livia Kyra**, Denk János és Zelenai Andrea leánya
 2001. 01. 31. **Potári Noémi**, Potári Norbert és Pávilicz Mónika leánya
 2001. 02. 06. **Mészáros Dávid**, Mészáros Attila és Mihálykó Krisztina fia
 2001. 02. 09. **Erős Vivien Emese**, Erős Ferenc és Gergely Enikő leánya
 2000. 02. 14. **Manhertz Máté**, Manhertz Zoltán és Dorozsmai Edina fia
 2000. 02. 15. **Dzsupsin Sándor István**, Dzsupsin Sándor és Zsidai Klára fia

Vörösvári Újság Berischwarer Zeitung

Pilisvörösvár Város Önkormányzatának közéleti havilapja
Felelős kiadó:

Botzheim István polgármester

Felelős szerkesztő:

Fogarasy Attila

Rovatszerkesztők:

Sax Ibolya – nemzetiség
 Temesvári Anna – kultúra,
 oktatás, egészségügy
 Várhegyi Ferenc – sport

A szerkesztőség címe:

Német Nemzetiségi
 Gimnázium és
 Közgazdasági
 Szakközépiskola

2085 Pilisvörösvár, Szabadság út 21.

Tel./fax: 06-26-330-140.

E-mail: fogarasy@matavnet.hu

Készült a Komp Kft. nyomdájában
 (Solymár, Mátyás király út 7.)

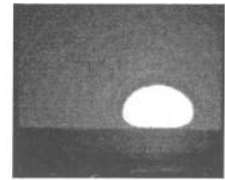
Tel.: 06-26-361-557,
 06-30-9420-049).

Tördelés, tipográfia, nyomdai
 előkészítés: Fogarasy Attila

ISSN 1417-6823

Megjelent 1300 példányban.

Eltávoztak

I. 26. **Őzv. Horvát Istvánné, sz.: Steckl Katalin**, 75 éves, Dózsa Gy. u. 26.

I. 31. **Alvitz István**, Farkas Anna férje, 74 éves, Zrínyi u. 85.

II. 5. **Orosz Jenőné, sz. Tagscherer Emma**, 72 éves, Dózsa Gy. u. 59.

II. 10. **Hollauer Györgyné, sz. Mészáros Margit**, 56 éves, Diófa u. 5/a

II. 11. **Mirk Mátyás**, Szauer Anna férje, 56 éves, Károly u. 2/a

II. 12. **Kepler János**, Krupp Gizella férje, 71 éves, Dózsa Gy. u. 65.

II. 12. **Szebelédi István**, Csonka Terézia férje, 50 éves, Arany J. u. 11.

II. 16. **Győri László**, Bence Mária férje, 79 éves, Szabadság út 158.

II. 17. **Háber József**, 92 éves.

II. 19. **Őzv. Schulcz Sándorné, sz. Feldhoffer Katalin**, 62 éves, Szabadság út 96.

Anyakönyvi hírek

Anyakönyvi híreket csak a szülők (Megérkeztek), a házastársak (Házasságok kötöttek), illetve a legközelebbi hozzátartozók (Eltávoztak) írásbeli jóváhagyásával közlünk.

Szerkesztőség

A Vörösvári Újság szerkesztősége nem vállal felelősséget az újság on-line változatáért, az abban esetlegesen fellelhető elírásokért, helyesírási és szerkesztési hibákért.

Apróhirdetés

Vörösváron eladó telket,
 félkész házat keresek. Májor
 Tel: 20/338-0271, 30/9244-579

Lelkem az égbe vezesd!

Scheller Zsoltné szül. Béli Ildikó – 1968-2001.

Az ember sorsa a halállal szembesítve válik a legnagyobb rejtélyé. A legősibb idők óta minden népnél megtalálható a meggyőződés, hogy a halállal nincs mindennek vége. Ezt sajnos ezekben a napokban két család a Béli család (Bélik Márton - Baják Ilona) Piliscsában és a Scheller család (Scheller Mátyás - Wippenhauser Mária) Pilisvörösváron nem így látja és érzi, hiszen egy fiatal hitves, egy kedves édesanya, egy drága gyermek és testvér, egy szerető meny hagyta itt a földi világot és évekig tartó kálváriája után öröklétre szenderült. Ha családja – férje, édesanyja, édesapja, testvére, anyósáék – nem odaadód szeretettel és türelemmel ápolják, akkor a végzet talán már előbb bekövetkezik. Mindkét családnak egyetlen vigasza, hogy Ildikó tovább él kislányában, Kittiben.

Ha Ildikó élne biztosan így vigasztalna övét: „Ne legyen nyugtalan szívetek. Higgyetek Istenben!”

Köszönjük, hogy az újságot árusítják:

Halmschlager élelmiszerboltok, Havas kiskereskedés, Hidasi vegyeskereskedés, hírlapárusok, Koller Elektronika, Krivinger zöldségesbolt, Könyvesbolt, Krausz mezőgazdasági bolt, Liget ABC, Margit minimarket, Pataki élelmiszerbolt, Photo Porst, Sebesfi bolt, Sikari gyógyszertár, Szent Erzsébet Otthon, Szintai papírbolt, Szoboszlai Pálné vegyeskereskedése, Sztinka és Mirk élelmiszerbolt, Tácsik pékség, Turmix bolt, Városi Könyvtár, Vízüntő gyógyszertár, Zöldcsibe vegyesbolt

A két család fájdalma mérhetetlen, csak imádkozni tudnak szeretett halottjukért. A férj, Zsolt elvesztette életének hűséges társát, drága hitvesét. Szíve nem tudja elfogadni, hogy felesége nincs többé. Bűnultan gondol az együtt töltött szép, majd a későbbi szenvedésekkel teli évekre. A szíve nem tud megnyugodni, oly nagy a vesztesége.

Istenem! Állj mellém atyai jószággal, hogy csituljon a szív fájdalma. Óleld atyai szívedre szerető hitvesemet, Ildikót és segíts, hogy egykor Nálad legyünk majd együtt örökléte boldogok.

A legnagyobb vesztese Ildikó halálának kislánya, Kitti. De a 9 éves gyermek a nehéz napokban felnőtt módjára fogadta és viselte édesanyja halálhíreit.

Istenem! Utánad mindent édesanyámnak köszönhetek. Itt lenn a földön már nincs több lehetőségem, hogy hálával viszonzzam életem elfogadását, a szeretetet, a nevelést és értem is elégő áldozatos életét; mindazt amit kaptam Tőle, hiszen elszóltítottad közlötünk.

Téged kérlek Istenem, jutalmazd atyai jószággal mindazt, amit értem és édesapáért tett. Jutalmazd vég-

Eltávozott

Súlyos betegség után elhunyt **Szontágh Mátyas**, a helyi V-121 Galambsport Egyesület alapító tagja.

Szontágh Mátyas aktívan részt vett az Egyesület életében. Galambszeretete közismert volt. Már fiatal korában foglalkozott galambokkal. Tenyésztői tapasztalatát, tudását, hozzáértését mi sem bizonyítja jobban, mint az a sok díj, serleg, amit élete folyamán velük elért. Ezt a hozzáértést sportbarátainak is átadta. Mint bíráló, aktívan részt vett a helyi kiállításokon.

Személyét hiányolni fogjuk. Búcsúzunk tőle. Emlékét kegyelettel megőrizzük.

Az Egyesület vezetősége és tagsága

telen boldogsággal e földi létből eltávozott édesanyját – engem pedig segits, hogy szeretetemmel támasza legyek özvegyen maradt édesapámnak.

Leírhatatlan Ildikó szüleinek és testvéreinek fájdalma is. Hiszen nagyon szerettek, ha az ő szeretetük sincs, akkor Ildikó talán már előbb feladta volna a harcot az életért. A szülők nem tudják feldolgozni, hogy a halál elszakította tőlük gyermeküket. Úgy érzik, nemcsak egy fiatal élet szállt sírba, hanem koporsója egyúttal reményeiknek, boldogságuknak is temetője lett.

Jézusunk! Leányunk, Ildikó már nem jön vissza soha többé, hiába is kérnénk. De ha nem hallgattál meg akkor, amikor életéért könyörögtünk, hallgass meg most, amikor örök életéért, örök boldogságáért esedezünk hozzád.

Adj Neki egy helyet a sok között, amelyet Atyád házában a tiednek készítettél. És ha Ő nem jön vissza, segits minket, hogy életünk végén majd mi menjünk hozzá az örök hajlékba, hogy a mostani fájó búcsúzásnak örök és örökléte boldog találkozás legyen a folytatása a Te országodban.
 Bálintné Schweifer Zsuzsa

Farsang 2001

Maskarások a Zrínyi utcai óvodából

Rákóczi utcai farsangi hangulat

Karneváli forgatag a Vásár téri iskola alsós farsangi bálján

Farsangi „Nagyfőnök”

Felvonulnak a jelmezesek a Templom téri iskolában

A Gradus óvodában is jó volt a hangulat.